

Horváth László

hARMATCSEPP
és a
SZÉPSZEMŰ

PegazusTv Média
és Oktató Kft.

e-könyv

© **Horváth László**
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ
meseregény

Szerkesztette:
Grafika és rajzok:

Petrusák Magdolna
PegazusTv Kft.
Petrusák János

ISBN

978-615-81328-5-5
e-könyv – pdf

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

Kiadó:

PegazusTv Média és Oktató Kft.
www.pegazustv.hu
www.kft.pegazustv.hu
siker@pegazustv.hu

Nyíregyháza, 2020.

Ajánló az olvasónak, vagy felolvasónak!

Mi volt előbb – még a „hol volt, hol nem volt” előtt is –, a tyúk, vagy a tojás, esetleg a kiscsibe és az érte való aggodás? Látszólag ezt kérdezhetjük Horváth László legújabb, legkiforrottabb meseregénye kapcsán. Mégis, Horváth Lászlótól megszokott módon, jóval többről van itt szó, mint egy érző szívű, szegény lányról, a családjáról, meg a vakon született kiscsibéről. Itt bizony, minden mese és mesés elem mellett az van, hogy mi lesz a világgal – világunkkal –, ha nem lesznek benne – a valóságban, de már a mesékben sem – érző szívű Harmatcseppek, akik gondolkodnak.

Minden élet egyéni és érték. Attól, hogy fogyatékkal születik, mint vakon a mese kiscsibéje, ki tudja, mi lesz belőle, ha nem csupán élni hagyjuk, hanem megsegítjük, sőt meggyógyítjuk. Ki más, mint a boszorkány, aki lehet, hogy egyszerűen csak egy füves-néne, de mivel 101 évesnek mondja magát, irigylük.

A jószívű lány, Harmatcsepp arra gondol, ha ki nem is mondja, lehet, a vak kiscsibe – ha segítünk neki élni, felnőni – lesz az, „aki” megtojja a csodatojást, amely vagy aranytojás lesz... Vagy egyszerűen a következő élet!

De ennyire magától értetődő mindez? Korunkban, a környezetszennyezés, a nagy erejű rombolás korában? Amikor már nem az a kérdés, hogy a következő generációkat mikor fogja ledobni magáról a Föld, hanem – érezhetjük – ez talán már a mi korunkban bekövetkezik. Az úgynevezett fenntartható fejlődés, így, ahogyan most mi műveljük, nem tartható fenn. De ha vigyázunk a világra, az is vigyázni fog ránk – mint ahogyan vigyázott az emberiségre évezredek óta.

Így lesz, így van jelentősége minden egyes életnek, amely új életet hozhat, minden egyes, akár beteg csibének, amely felnőve talán egy csodatojást tojhat. Így válhat az eddigi vak szemű kiscsibéből mesebeli Szépszemű!

Horváth László meseregényének családja egyszerű ésszel gondolkodik. Szó szerint józan, paraszti ésszel. Ha én kérek valamit, adnom is kell valamit. Úgy semmi sem működhet, hogy mindig csak és egyre többet elveszek.

Horváth László mesebeli – vagy nagyon is valós – hősei próbálkoznak. Mint teszi már oly’ régóta az emberiség. Harmatcsepp, a lány jószívű, ezért azonnal segíteni akar. Pedig az akkor még kicsiny, vak madártól semmit sem kapott. Sőt nem is gondol arra, hogy kérhet bármit is majd. Harmatcsepp egyszerűen csak tudja-érzi, amit mindnyájunknak éreznie kellene: az erősebb, az idősebb, az okosabb és a tapasztaltabb felelősséggel tartozik a gyengébbel szemben. Nem egyszerűen jótékonyságból, hanem mert így maradt – eddig – fent a világ!

A történetben szereplő anya, mint minden jó anya, összetartja a családot, az ő kicsiny, jó világát, még akkor is, mikor – a hatalom képében – fekete fellegek sűrűsödnek a fejük felett.

Mert minden nagy szervezet, még a világ ereje is a legkisebb egységében rejlik.

Ezt az egységet, a jó, egymásra és másokra, meg körülöttünk a világra odafigyelő család egységét kell megőriznünk!

Ezt mondja el Horváth László mesebeli elemekkel bővelkedő regényében, hogy olvassunk, felolvassunk, gondolkozzunk és legfőképp érezzünk!

Petrusák János
PegasusTv Média és Oktató Kft.
ügyvezető

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT, volt egyszer egy szép kis falu. Ebben a faluban élt egy asszony a férjével és két gyermekével. A falu népe mind a közeli királyi palotában dolgozott. A férj a kastély főlovásza volt, az asszony a királyi konyhában szakácsnő.

A két gyermekük, egy fiú és egy lány ikrek voltak. A tizennégy éves fiú az apja mellett dolgozott a ménesben. A kislány, Harmatcsepp – mert így hívták a szőke, kék szemű szépséget – édesanyjának segített otthon is, és a palotában is.

Egy este, mikor már mindenki otthon ült a vacsoraasztalnál, az édesanya így szólt:

– Harmatcsepp, ha megvacsoráztál, még a mosogatás előtt nézd meg a csűrben, hogy a kotlós alatt kikeltek-e már a kiscsibék. Már itt az ideje, hogy előbújjanak!

– Igen, édesanyám, megyek – nézett a lány az édesanyjára.

A csűrben a kotlós egy szépen kialakított fészekben ült.

Harmatcsepp egy vizes itatót megtöltött friss vízzel, és a kotlósmama elé tette. Nagyon szomjas lehetett már a csibemama, mert hosszan itta a friss vizet. A lány megvárta, míg végez. Akkor a vizet elvette előle, helyébe tette a friss darát, amit a csibemama nagyon szeretett.

Egyszer csak a kotlós alól kibujt egy sárgacsőrű kiscsibe. Harmatcsepp majdnem elkiáltotta magát örömeiben, mikor a csibefej mellett megjelent még egy. Utána a harmadik, és sorra a többi. Mivel csibemama féltette a kicsinyeit, megpróbálta visszaterelni a hasa alá a csöppségeket. Kissé megemelkedett, hogy a kiscsibék vissza tudjanak bújni. Ekkor látta meg Harmatcsepp, hogy már csak egy tojás van a tyúkanyó alatt, a többiből már mind kikeltek a kiscsibék. Nagyon megörült, és szaladt is a konyhába újságolni a nagy hírt.

– Édesanyám! Majdnem minden kiscsibe kikelt! Már csak egy tojást láttam a kotlós alatt.

– Nagyon örülök, hogy a tizenöt tojásból tizennégy már kikelt. Így már biztos, hogy lesz elég tojásunk és vasárnapi ebédünk is. Ha abból az egy tojásból nem lesz kiscsibe, hát sajnós, van ilyen! – mosolygott lányára az édesanya. – Azért még várunk egy picit. Lefekvés előtt én is megnézem, mi van azzal a tizenötödik tojással.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Az apa és a fiú is megköszönték a vacsorát, és mentek az esti teendőket elvégezni. Harmatcsepp is nekiállt mosogatni.

– De szép lenne, ha abból az egy tojásból is kikelne már az a pici csibe – gondolta, és már szinte maga előtt látta, ahogy elől megy a kotlós, utána sorba a tizenöt sárga tollú kiscsibe.

Munkája végeztével bement kis szobájába, gyertyát gyújtott, és annak világánál munkálkodott. Már későre járt, de még varrta a ruháját, amikor az apja visszajött a konyhába. Mivel az ajtó nyitva volt, Harmatcsepp meghallotta, amit mondott.

– Sajnos, a tizenötödik kiscsibével történhetett valami – mondta az apa.

– Kikelt már? – szólt közbe kíváncsian az anya.

– Igen, de mondom, hogy valami baja van. Ha elindul valamerre, már neki is megy mindennek. Volt már ilyen kis csirkénk, amelyiknek nem nyílt ki rendesen a szeme. Ez is ilyen lett.

– Mi legyen vele?

– Nem tarthatjuk meg, mert a ragadozóknak egyből feltűnik, hogy sérült, és odavonzzák a többi is. Betettem a fedeles kosárba. Majd reggel megyek a sziklához, és ott hagyom.

Harmatcsepp majdnem sírva fakadt, mikor hallotta, mit akarnak tenni azzal az ártatlan kiscsibével. Ki akart szaladni, hogy megkérje szüleit, ne vigyék a kiscsirkét a sziklához. De eszébe jutott valami.

– Hátha kinyílik a csibe szeme, ha még egy napig itthon marad – gondolta.

Később, amikor már mindenki aludt, kilopózott. A kiscsibét kivette a fedeles kosárból, és felvitte a padlásra a szénaboglya mellé. Rátett egy szitát, hogy el ne kóboroljon. A fedeles kosár tetejét nyitva hagyta, hogy azt higgyék a szülei, róka vagy menyét vitte el a kiscsibét. Aztán ő is lefeküdt aludni.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Harmatcsepp

REGGEL ARRA ÉBREDT, hogy az édesapja és az édesanyja beszélgetnek.

– Biztos valamilyen állat kiszagolta éjjel a kiscsibét és elvitte. Legalább nem kell kivinnem a sziklákhoz – mondta az apja. Felvette a tarisznyáját, és indult a palotába dolgozni.

Ekkor ment ki a lány, és nekiállt reggelizni. Édesanyja a szemközti székre ült.

– Tudod, kislányom – kezdte –, néha nagyon nehéz elfogadni, hogy a természet nem adja meg mindenkinek, hogy egészséges legyen. Megértem, hogy sajnálod a kiscsibét, és azt is, hogy jót akartál, mikor eldugtad. De ha valaki meggondolatlanul beleavatkozik a természet rendjébe, akkor ez nem jóindulat, hanem nagyon nagy felelősség – magyarázta komolyan.

Harmatcsepp megijedt. Hát tudja az édesanyja, mit csinált? De az anya nem haragudott. Mosolygott.

– Ígérem, egy-két napot várunk, és reménykedünk, hogy mégiscsak látni fog. De a padláson nem maradhat. Most szüksége van a csibemama melegségére és arra is, hogy a többi csibével össze tudjon bújni. Siess, kislányom, hozd elő, nehogy megfázzon az a kis pihegombóc!

– Édesanyám a legdrágább anya a világon – nézett rá könnyes szemmel Harmatcsepp. – Nagyon köszönöm a segítségét, és hogy ilyen jószívű.

– Valamikor hallottam – gondolkodott hangosan az anya –, hogy a falu végén él egy javasasszony vagy füvesasszony vagy valamilyen boszorkány, aki mindenféle nyavalyát meg tud gyógyítani. Ma a palotában megkérdezem, pontosan hol lakik. Estére, vagy holnap este el tudod vinni hozzá a pihetollast, és akkor megtudjuk, tud-e rá valamilyen gyógymódot – tette hozzá.

– Én is tudom – szólt a lány, fejét kissé lehajtva –, hogy néha kevés az esély, de legalább próbáljuk megadni, amit lehet.

– Igen, kislányom, megpróbáljuk – mondta erre az anya, és ő is indult a palotába.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

HARMATCSEPP EGÉSZ NAP szorgalmasan tett-vett a házban és a ház körül. Alig várta a délutánt, hogy édesanyja megjöjjön.

– Azt mondta a borbély – kezdte az anya, miközben kipakolt a kosarából –, hogy nem messze, a fő út végén van egy régi ház. Ott él az az asszony, akihez a beteg állatokat viszik a faluból. Ha sietsz, sötétedésig visszaérsz a kiscsibével. De siess, ahogy lehet, mert még a konyhában is segítened kell – mosolygott a lányára.

Szedte is lábát Harmatcsepp, hogy mielőbb megtudja, van-e orvosság a kiscsibe szemére. Ahogy meglátta a régi házat, óvatosan bement az udvarra. Oldalt volt egy épület, ahonnan hangokat hallott. Benézett a nyitott ajtón, meglátott egy embert, aki lefogott egy kiscsikót. Mellette egy nagyon öreg néni a csikó első lábát törölgette valamilyen barna folyadékkal.

Mikor meglátta Harmatcseppet az öregasszony, határozottan így szólt:

– Gyere, gyere! Tartsd ide ezt a kendőt, hogy le ne folyjon a főzet. Kár lenne a földet itatni vele, mert minden cseppje kincs ennek a kiscsikónak!

Harmatcsepp gyorsan odafutott. Letette kosarát, a kendőt a főzetbe mártogatta, és óvatosan simogatta vele a csikó lábát. Közben érezte az állat ideges remegését, de ő türelmesen tovább dolgozott. Újra és újra áttörölte a főzettel a törött lábat. Lassan az állat kezdett megnyugodni.

– Ne félj, meggyógyulsz – suttozta a lány. – Anyóka! – fordult aztán az öreg nénihez. – Kérek még ebből a főzetből, hogy körbe meg tudjam tisztítani a sebeit.

Az anyóka meglepetten nyúlt a fazékhoz, amiben a főzet volt. Leszűrte a folyadékot, és odaadta Harmatcseppnek.

– Mindjárt jobb lesz – nézett újra a csikóra a lány. Belemártotta a főzetbe a kendőt, és tovább tisztogatta a sebet. – Mindjárt végzek. Már csak a kenőcsök és a gyógyfüvek vannak hátra.

A csikó nyugodtan állt. Túrte Harmatcsepp kezelését.

– Anyóka – nézett fel Harmatcsepp. – Készítsd elő a kenőcsöket és a gyógyfüveket! Úgy legyenek sorba, ahogy egymás után következnek!

Az anyókának majdnem tátva maradt a szája, de aztán nyújtotta a lány fele a kenőcsöt, amelyik következett.

– Csak lassan, óvatosan tudom bekenni a lábad – nézett a csikóra a lány. – Lehet, hogy egy picit még fáj, de már nem sokáig fog tartani. Az első kenőcs a csontjaidat erősíti – magyarázta. – Utána a gyógyfű jön, ami segíti a kenőcs

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

felszívódását – folytatta. Ezután minden újabb kenőcsnél és gyógyfűnél elmondta, mire való.

Az anyóka úgy szolgálta ki Harmatcseppet a különböző gyógyító anyagokkal, mint a kukta a főszakácsot.

– Anyóka, kérlek, készítsd elő a rögzítőkötetést és a merevítőket! – kérte a lány.

Az öregasszony tette, amit Harmatcsepp mondott. Egyre nagyobb csodálkozással nézte a lány ügyes mozgását.

IKOR VÉGEZTEK, az anyóka ámultan kérdezte:

– Ki vagy te, lány? Megértem már 101 évet, de ilyen ügyes, talpraesett lánnyal még nem találkoztam. Nem tudom, miért jöttél, de lehet, hogy nekem kellene a te segítséged, és nem neked az enyém.

– Pedig, anyóka, most a te tudásodra van szükségem. Azaz nem is nekem, hanem az én kiscsibémnek. Itt van, ebben a kosárban – vette elő a sárgatollút. – Jó lenne, ha tudnál neki segíteni, mert nem tudja kinyitni a szemét.

Az öregasszony hirtelen elfelejtette, hogy az előbb még dicsérte a lányt.

– Segíteni, segíteni, mindig csak segíteni – méltatlankodott. – Nem vagyok én jó tündér, sem varázsló, hogy mindig mindenkinek segíteni tudjak. Van egy-két gyógyító kenőcsöm, meg füvem, de az nem azt jelenti, hogy varázsló vagyok!

– Tudom, hogy nem vagy varázsló, de azért sok betegséget meg tudsz gyógyítani. Kérlek, nézd meg az én csibémet is – könyörgött a lány.

– Talán nincs elég csibétek otthon, hogy még ez az egy is annyira számít?

– Tizenöt tojásból kikelt tizennégy – magyarázta Harmatcsepp. – Ő a tizenötödik, és csak neki van ilyen betegsége – tette hozzá.

– A többi csibe nektek nem elég? – gúnyolódott az öreg néne. – Nem mindegy nektek, hogy eggyel több vagy kevesebb?

– Hát idefigyelj, te 101 éves boszorkány! – ripakodott rá a lány. – Te is megértél már ennyi évet. Ettél-ittál mindenféle bogyót meg főzeteket, teákat. Egészséges vagy, mert vigyáztál magadra, ahogy lehetett. De neked is, ahogy mindenkinek, még ennek a kiscsibének is csak egy élete van! Te is ragaszkodsz hozzá, és ez a kiscsibe is – mondta még mindig haragosan. Aztán egy nagyot fújt, s csendesebben folytatta: – Te már mindent láttál a világban, de ez a pici kis csibe még a napfelkeltét sem látta. Még egy színes virágot sem látott, egy tarka lepkét sem, ahogy a réten egyik virágról a másikra száll. Nem látott még semmit, mert nem is láthatott!

Az öregasszony nem felelt, elgondolkodva hallgatta Harmatcsepp szavait.

– Ez a kis csöppség arra vár, hogy meglássa a testvéreit, meglássa a tyúkanyót és mindent, ami a világban körülötte van!

– Mit kívánsz hát tőlem?

– Azt szeretném kérni, hogy próbálj segíteni rajta! Lehet, hogy nem sikerül, de legalább megpróbáltuk.

– Rendben van, megpróbálom – bólintott az anyóka.

– Tudtam én, hogy jó a szíved! – ujjongott Harmatcsepp. – Láttam, milyen gondosan ápoltad, simogattad a csikó lábát. Egy ilyen ember nem lehet gonosz!

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Melegszívű, jóságos anyóka vagy, aki már sokszor belefáradt abba, hogy tudásával mindig mindenkin segíteni akart.

– Most már csak egyre felelj: Miért hozzám jöttél?

– Hát kihez forduljak, ha nem ahhoz, akinek a tudás a birtokában van? Te már hosszú évek alatt sok mindent megértél és megtapasztaltál. Ismered azokat a gyógynövényeket és főzeteket, amik segíteni tudnak ezen a pici kis csibén – mutatott a sárgatollasra a lány.

– Tudod, kislány – nézett Harmatcseppre az öregasszony –, én valóban már megéltem 101 évet, de ilyen őszintén és bátran még soha senki nem beszélt velem. Igazad van. Valóban volt olyan, hogy valakivel csúnyán viselkedtem, és nem segítettem neki. Sokszor jobb volt a rosszat mutatni, mert sokan ki akarták használni a tudásom és engem is.

– Akkor jól sejtettem – bólogatott megértően a lány.

– Jól – bólintott az öregasszony is. – De te más vagy. Nemcsak megsejtetted az igazságot, hanem egyik csodát csináltad a másik után. Megláttad, hol van rád a legnagyobb szükség, és meg is feleltél mindennek. Az érintésseddel megnyugtattál egy olyan törtlábú csikót, amit máskor szíjjal kellett lekötözni. Tudtad, milyen sorrendben kell alkalmazni a különféle kenőcsöket, füveket, még azt is, melyik mire való. Nekem a szemembe merted mondani az igazat, amit mások csak a hátam mögött mondtak.

– Ezeket nevezed csodáknak? – csodálkozott Harmatcsepp.

– Csoda a gyógyítás. Valóban sok beteg állatot meggyógyítottam már. Meglátod, a te kis csibédet is meggyógyítjuk mi ketten, közösen – nézett a lányra biztatóan. – Tudod, kislány, az én dédnagymamámnak van egy régi füveskönyve. Egy nagy, pántos ládában tartotta mindig. Abban vannak a gyógyteák és főzetek receptjei, s talán van köztük olyan is, amely segít a te kis csibéden. Holnap ilyenkor gyere vissza! Addigra főzök egy adagot, amivel bekenjük a csibe szemét, aztán egy pici kendővel lekötjük. Ezután egy hétig mindennap, újra és újra meg kell ismételni friss főzettel a kezelést. Az utolsó napon még teszünk rá nagyon ritka gyógyfüvet és egy olyan kenőcsöt, amit nem ismer rajtam kívül senki.

– Jaj, drága néni, tudtam én, hogy tudsz segíteni az én csibémen! – hálálkodott Harmatcsepp. – Mert ugye ezektől a kenőcsöktől meggyógyul?

– Ha úgy lesz, ahogy gondolom, csodát fogunk látni – mosolygott az anyóka.

– De, hogy addig is gyógyuljon a szeme, itt van egy tégely kenőcs. Ezzel bekenjük, s máris elkezd feloldani azt az anyagot, ami nem engedi, hogy a kiscsibe ki tudja nyitni a szemét – magyarázta, s közben óvatosan simogatva

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

tette a pici szemére a kenőcsöt. – Ha hazaérsz, nyugodtan tedd a testvérei közé, hogy együtt tudják felfedezni a világot!

– Köszönöm a jóságodat, mindent úgy csinállok, ahogy mondtad – szólt vissza a lány az integető anyónak.

101 éves asszony

EM IS VETTE ÉSZRE, hogy már besötétedett. Szaladva ment haza. Az édesanyja már a kapuban várta.

– Ne haragudjon rám, édesanyám – kezdte már messziről Harmatcsepp a bocsánatkérést. – Egy kicsikó törött lábát segítettem bekötözni, azért késtem egy kicsit. Már megyek és csinálom, amit kell!

– Jól van, jól van, gondoltam, hogy valami közbejött – mondta az anya. – De tudod, hogy aggódom, ha nem jössz időben. Féltelek, kislányom!

– Akkor nem haragszik?

– Dehogyan haragszom! – mosolygott lányára az édesanya. – Most inkább meséld el, mit mondott az öregasszony. Mondott valami biztatót?

– Igen, már be is kente kenőccsel a szemét. Azt is mondta, egy hétig mindennap meg kell ismételni.

– Jól van, jól van, tedd azt, amit az az asszony mondott. De most gyere, mert meg kell fejni a tehenet, és a többi állat is éhes.

Sürögni-forogni kezdtek. Csak úgy égett kezük alatt a munka. Mikor már minden állat kapott enni, így szólt az anya:

– Harmatcsepp, terítsd meg az asztalt vacsorához! Mindjárt itt lesz apád és a bátyád!

A lány szót fogadott. Minden a helyén volt, mire a férfiak megérkeztek. Hamarosan asztalnál ült az egész család. Hálát mondtak a Teremtőnek a vacsoráért és az egész szerencsés napért. Az anya kimérte a tányérokba a vacsorát, aztán mindannyian nekiláttak.

Az édesanyjának hamarosan feltűnt, hogy a férje lassan eszik, s közben elgondolkodik.

– Valami történt a palotában? – kérdezte.

– Dehogyan történt, dehogyan történt. Mostanában épp az a baj, hogy nem történik semmi, aminek pedig történnie kellene – mondta bosszankodva az apa.

– Én ebből semmit nem értek – csóválta tanácstalanul fejét az asszony.

– Tudod, mióta elment jó királyunk a hadjáratba, azóta az országban semmi jó nem történik. Csak az adókat szedik, de azt akár korbáccsal is! – lázongott a férj.

– Csendesebben! – szólt rá az asszony. – Még meghallják, és tömlöcbe vetik kendet!

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Nem tudom, hogy meddig tűri még a nép! – zúgolódott tovább a férj. – Ez a trónbitorló királynő teljesen tönkreteszi az országot!

– Jó, jó! De most ne törődjön vele! – csitítgatta az asszony. – Itt a vacsora, egyék csak jó étvággal!

Mikor végeztek, Harmatcsepp rendet rakott a konyhában, aztán még kiszaladt a kotlóshoz, megnézni a kiscsibéket. Számolgatta, nézegette a csöppségeket. Láta, hogy van egy kicsi, amelyik bizonytalan, de a többiekkel ő is megy mindenhova. Mikor a kotlós szólítja, követi a hangokat, és bebújik a tyúkanyó puha tollai közé.

– Remélem, meggyógyulsz – sóhajtott Harmatcsepp.

A beteg Szépszemű

ELJÖTT A HATODIK NAP. Harmatcsepp még semmi javulást nem látott.

– Anyóka – szólt az öregasszonyhoz. – Én vagyok türelmetlen, vagy tényleg semmi eredmény nincs?

– Ma van a hatodik nap – magyarázta az anyóka. – Ma tesszük a csibe szemére azt a gyógyfüvet és a kenőcsöt, amiről már korábban beszéltem. Holnap délután, ha visszajöttök, minden kiderül.

Másnap nagyon lassan ment Harmatcseppnek az idő.

Alig várta a délutánt, hogy mehessen az anyókához. Mielőtt elindult volna, így szólt az édesanyja:

– Ha ma sem javul a kiscsibe látása, apádnak holnap reggel el kell vinnie a sziklához, hogy ne kínlódjon tovább!

Harmatcsepp reszketett a gondolattól, hogy ha nem sikerül meggyógyítani, soha többet nem fogja őt látni, hiszen a szikláról még nem jött vissza senki.

Óvatosan beletette a kiscsibét a kosárba, és elindult. A néne mosolyogva fogadta.

– Tedd le a kosaradat, mi meg menjünk át a másik helyiségbe.

Abban a helyiségben, amibe átmentek, puha széna volt a földön.

Az anyóka így szólt:

– Nézd meg ezt a szelencét – mutatott egy kis dobozkára, ami a kezében volt. – Aranypor van benne. Ennek a helynek a négy sarkába most a szelencéből aranyport fogok szórni. A többit majd meglátod!

Miközben magyarázott, kinyitotta szelencét. Odament az egyik sarokba, aranyport szórt a földre, majd a másikba, ott is szórt egy keveset a porból, aztán a harmadikban és a negyedikben is. Mikor végzett, szólt a lánynak, hogy hozza be a kiscsibét.

Az anyóka levette a csibe szeméről a kötést, aztán a kis állatot letette a szénára. A csibe csak állt, de nem nyitotta ki a szemét. Egyszer csak felemelte a fejét, egy pillanatig még állt, aztán óvatosan elindult az egyik sarok irányába. Lehajolt, és mintha magokat csipegetne, összeszedte az aranyszemeket. Ezután megint felemelte a fejét, és elindult a másik sarok irányába. Ott is elkezdett csipegetni, és az összes aranyszemet felcsipegette. Majd a harmadik és negyedik sarokból is felszedte az aranyszemeket. Mikor végzett, odaszaladt Harmatcsepphez, és kinyitotta a szemét.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

A lány a meglepetéstől meg sem tudott szólalni. Kezébe vette a kis sárgatollút. A csibe ránézett és harsányan csipogni kezdett. Gyönyörű szép szemét néha lesütötte, mint egy szégyenlős kislány.

– Anyóka, látod ezt? – nevetett és sírt egyszerre Harmatcsepp. – Hát mégis sikerült! Sosem tudom megszolgálni a segítségedet, nagyanyó!

– Nem is nekem kell megszolgálni – nevetett az anyóka is. – Én megtettem, amit tudtam. Most már rajtad a sor, Harmatcsepp.

– Miért? Mit kell még tennem? – nézett rá kérdően a lány.

– Semmi mást, csak titkot tartani – szólt az anyóka. – Ha bárkinek is elmondod, hogy mit történt, vége a csodás képességének, ráadásul a csibe szeme is újra lecsukódik.

– Miről beszélsz? Milyen csodás képessége van a csibének? – csodálkozott Harmatcsepp.

– Hát persze, hogy csodálkozol – bólogatott az anyóka –, ugyanis még nem tudsz mindent a csibéről. Látod itt a homlokán ezt a kis dudort? Csak kevés állatnak van ilyen a fején. Ez az ő harmadik szeme. Ezzel lát meg olyan dolgokat, amiket más csibe nem lát.

– Miket?

– Magokat meg aranyakat. A te csibéd összeszedi azokat az apró aranyszemeket, amik az erdőben vagy a mezőn találhatók. Ezek bekerülnek majd a tojásába, és gyönyörű, egészséges, sárga tojást fog tojni. Ebből olyan kalácsot tudsz sütni, amilyen nincs még egy az egész birodalomban. De nem árulhatod el, hogy a tojástól ilyen szép és egészséges a kalácsod! Megígéred? – Látva, hogy Harmatcsepp hevesen bólogat, folytatta: – Azt már tudod, hogy vannak olyan magok, amik gyógyítanak. Ha odaviszed a csibét egy beteghez, tudni fogja, milyen gyógymagvakat kell a réten összeszednie. Ezek a gyógyító anyagok bekerülnek a tojásba. Ha a beteg megeszi a tojást vagy a tojásból sült kalácsot, újra egészséges lesz. De jól vigyázz, Harmatcsepp! – emelte fel figyelmeztetőleg ujját az anyóka. – Titkodat az esküvőd napjáig el nem árulhatod!

– Miért? – szakadt ki a kérdés a lányból.

– Azt csak az esküvőd napján tudhatod meg.

– De mire én férjhez megyek, megnő az én kiscsibém. Hogy ismerem majd meg?

– Arról, hogy mind a két lábán hátul két sarkantyúja van – mosolygott az anyóka. – És most menjetek és vigyázzatok egymásra!

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

A boldog Szépszemű

RLIG ÉRTEK A CSALÁDI HÁZHOZ, Harmatcsepp már hangosan mondta.

– Édesanyám, édesanyám, nézze csak! Meggyógyult a pici csibém – tette a kosarat édesanyja elé. Kivette a kiscsibét, és óvatosan az asztalra helyezte. A sárgapelyhes felemelte a fejét, az asszonyra nyitotta gyönyörű szemeit.

Az asszony csodálkozva nézte.

– Valóban lát! – álmélkodott. – És a szemei gyönyörűek!

– Ha édesanyám is annak találja, legyen a neve Szépszemű – javasolta Harmatcsepp.

– Örülök, Szépszemű, hogy újra itthon vagy – mosolygott az anya. – De most már vidd, kislányom, a többi közé, hadd örüljenek egymásnak!

Harmatcsepp óvatosan a kezébe vette a csöppséget, és kivitte a többi csibe közé. Gondosan letette a kotlós elé. Szépszemű ránézett a csibemamára, és vékony hangján csipogni kezdett. A kotlós csak nézte, aztán ő is kotkodácsolni egyet. A pici bebújt a puha tollak közé, együtt melegedett a többi sárga csibével.

– Harmatcsepp – mondta az anya, mikor a lánya visszatért a konyhába –, örülök, hogy együtt a csibecsalád. Most a többi állatnak is adjunk enni! Aztán össze kell szedni a ruhákat, amiket holnap a pataknál ki kell mosni. Mi is van még? Persze, a tűzifa! A hétvégén talán már kidobolják, mikortól lehet a falu erdejében szedni – sorolta a tennivalókat.

Beesteledett, mire mindennel végeztek.

Aztán a lány megterítette az asztalt, az édesanyja meg elkészítette a vacsorát.

– A napokban újra kenyeret is kell sütnünk – fordult lányához az anya. – Talán hétvégéig még kitart – nézett a kenyeres kosárba. – Tehát holnap mosás a pataknál, a hétvégén pedig kenyérsütés – döntötte el.

Harmatcsepp helyeselt.

Közben megérkeztek a család férfitagjai. Amikor már mindenki asztalnál ült, hálát adtak az Úrnak, hogy a mai nap is egészségben telt el.

– Reggeltől minden nap korábban kell elindulnom a palotába – szólalt meg vacsora közben az apa. – Ez a trónbitorló királynő az őszi szüretig mindenképpen férjhez akarja adni lánykáját. Kérte a környező országok királyfiait, látogassanak el hozzá, és tekintsék meg eladósorba került lányát.

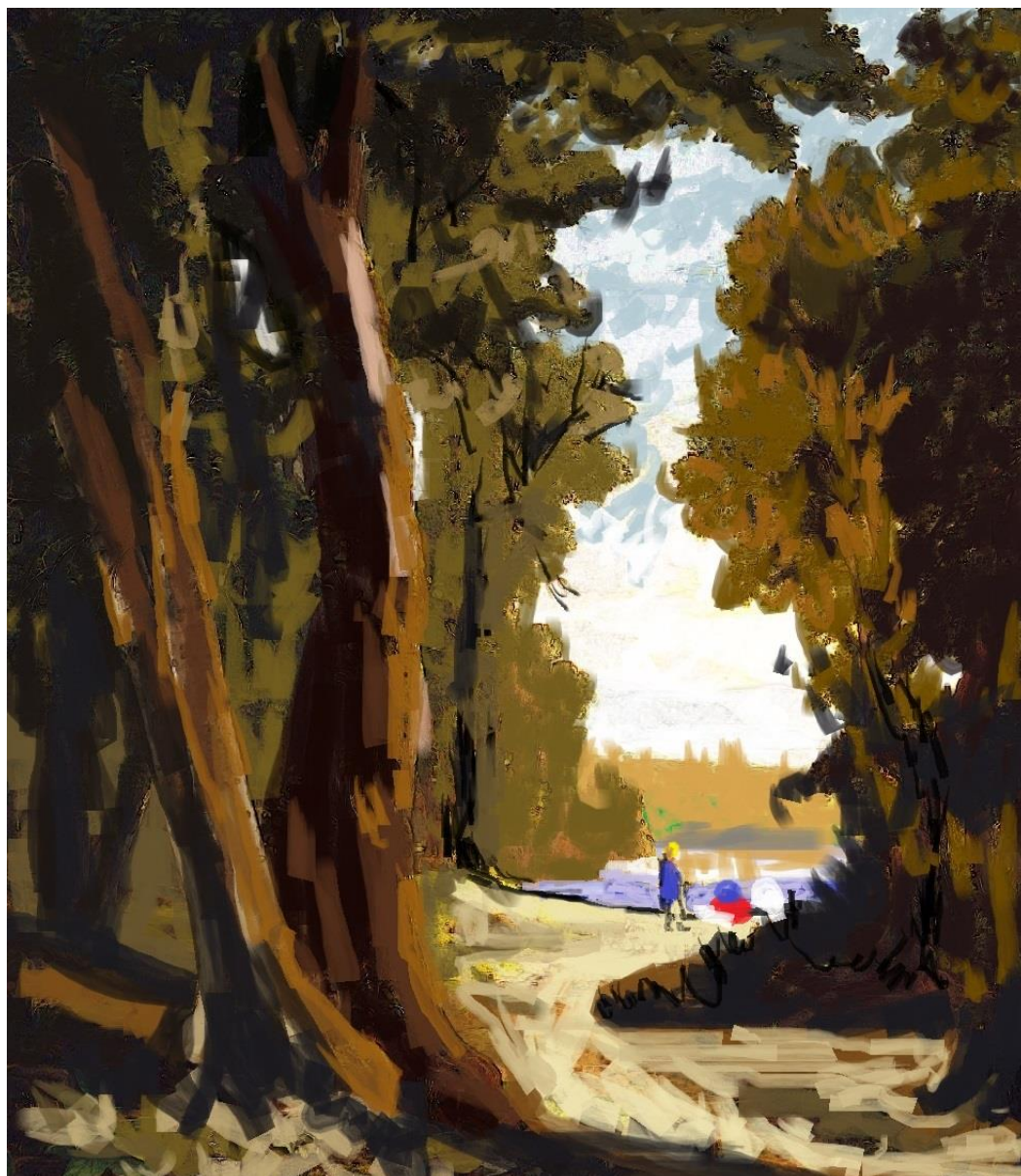
Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

- Szép legalább az a királylány? – kérdezte kíváncsian a fiú.
- Hát, igaz, ami igaz, szegény lánynak a szépségből csak egy csipetnyi jutott!
- mosolyodott el az apa. – De valamiért a királynő nagyon szeretné minél előbb férjhez adni.
- Akkor itt is nagy lesz a forgalom – jegyezte meg Harmatcsepp.
- Hát persze! – helyeselt az apa. – Hiszen a kérők erre haladnak el, ahogy a palotába mennek.
- Minden kérőt látni fogok – örült a lány.
- Hogyan? – csodálkozott az apja.
- Édesanyám mondta, hogy holnap ki kell mosni a szennyest. Már össze is készítettem. Reggel megyek a patakhoz.
- Harmatcsepp, nagyon vigyázz! Egyedül nem maradhatsz ott. Együtt mentek, együtt jöttök a többi asszonnyal – mondta határozottan az apa.
- Már beszéltem a szomszédasszonyokkal – szólt közbe az édesanya. – Ők is csak késő délelőtt indulnak a patakhoz, ha már kihajtották a lábasjóságokat.
- Így már jó – bólintott az apa.
- Édesapám szerint miért olyan sürgős az esküvő? – kérdezte kis hallgatás után a fiú.
- Talán azért, mert kevés pénz van a kincseskamrában. Pedig minél hamarabb össze kell gyűjteni a váltságdíjat a király kiszabadítására. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán mérgesen folytatta: – Csak azt nem értem, ha a királynő nem költ az országra, hova tűnik a beszédett adó.
- Biztos igaza van kendnek, de most már egyen, mert teljesen elhűl a vacsorája – szólt rá az asszony.
- A férj még morgott valamit, aztán lassan enni kezdett.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

ÁSNAP A PATAKNÁL szorgalmasan mostak a lányok,
asszonyok.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

A patak partján vezetett az út a palotába. Sorban jöttek lóháton és hintóval a különböző országokból a királyfiak és a hercegek. A lányok ilyenkor felnéztek a délceg ifjakra.

Egyszer csak heves lódobogás hallatszott. Népes lovascsapat tűnt fel az úton. Elöl egy cifraruhas, mögötte egy díszes ruhát viselő ifjú. Mikor meglátták a patakban mosó asszonyokat, lányokat, hirtelen megálltak.

– Úgy látom – szólalt meg a cifraruhas –, lesz majd itt olyan, aki lecsutakolja a lovakról a port – intett fejével a mosónőkre.

– Nem biztos, hogy erre a népségre rá lehet bízni az ilyen kényes munkát – kontrázott a társa.

– Nem is tudom, felség, megérdemlik-e, hogy látogatásoddal megtiszteld az országukat – szólta ismét a cifraruhas.

Az asszonyok csak hallgatták az ifjak gúnyolódását. Szótlanul mosták a ruhákat. Késő délután indultak hazafele.

Harmatcsepp is sietett a vacsorát elkészíteni, közben már az állatoknak is készült az étel.

Az apa jött meg legkésőbb. Alighogy leült, már látszott, hogy dül-fül a méregtől.

– Harmatcsepp, holnap is kell még a patakhoz menned? – kérdezte.

– Igen, édesapám. Még nem végeztem az ágyneművel – felelte a lány.

– Miért? – szólt közbe az anya.

– Ma a palotában a sok kérő azt beszélte, hogy az útszélen is szebb lányok vannak, mint a királylány. Ezért a királynő megparancsolta, hogy az eladó lányoknak, ha kimennek az utcára, be kell kenniük az arcukat korommal vagy sárral.

– Micsoda?! – csattant fel Harmatcsepp.

– Ez nem lehet igaz – szörnyülködött az asszony is.

– Pedig igaz – bólintott az apa. – Addig kell így tenniük, míg a lánya férjhez nem megy. Persze, a palotában is volt nagy felzúdulás. De a királynő nem enged. Azzal fenyegetőzik, hogy aki nem teljesíti a parancsot, tömlöcbe veti.

– Most már értem, édesapám, miért kérdezte, holnap megyek-e a patakhoz – sóhajtott Harmatcsepp.

– Szóval, kislányom, ha holnap mosni mentek, valamivel be kell kenni az arcodat, ha nem akarod, hogy tömlöcbe vessen a királynő.

– Édesapám, én ezt nem értem – szólt közbe a fiú. – Hogy is van ez a királlyal meg a királynővel?

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Azt tudod, hogy királyunk háborúba ment, ahol fogságba esett. Kiszabadulásáért váltságdíjat kérnek. Felesége, a királyné össze is kezdte gyűjteni, de a király húga közbelépett. Egy vidéki palotában őrizteti a királynét, ő meg felült az üresen maradt trónra. Nem más ő, csak trónbitorló!

– Jaj, ne olyan hangosan! – ijedt meg az asszony.

De mondhatott akármit, férje már belemelegedett a magyarázatba.

– Nem elég, hogy nem gyűjti a váltságdíjat királybátyjának, még a lányát is gyorsan férjhez akarja adni! Vele akar szövetkezni, hogy a törvényes király helyett övé maradjon a hatalom! Még az is lehet, hogy végül egy idegen király foglalja el a trónt.

– Azt már én nem hiszem – csóválta meg a fejét az asszony. – Kedvesebb annál neki a korona!

– Az már igaz! Pedig a nép háborog. Királyunk idejében az ország szépen gyarapodott, bőségesen volt minden.

– Próbáljon most inkább vacsorázni és picit megnyugodni – javasolta felesége, miközben biztatóan nézett a háborgó urára.

Az ember kissé lehajtotta a fejét, néha morrant egyet, míg lassan elfogyott a vacsora.

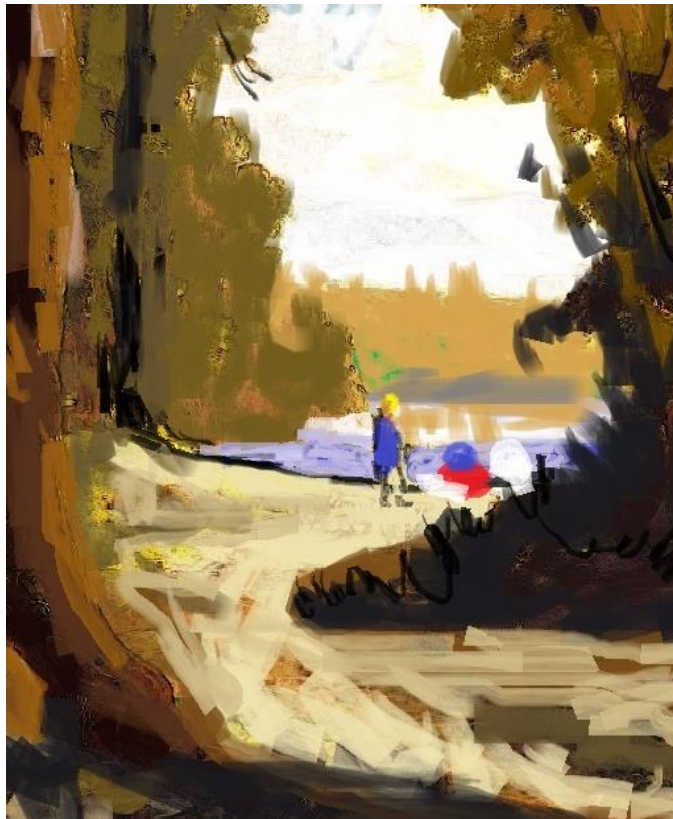
ÁSNAP DÉLELŐTT A NAP MÁR MAGASAN JÁRT, amikor a két cifraruhás lovas és kíséretük a mosónőkhöz visszaérkezett.

Minden lánynak kormos vagy sáros volt az arca. A tegnapi nagyszájú cifraruhás lovas megállt, és odaszólt az asszonyoknak.

– Melyik szolgának engedjem meg, hogy lecsutakolja a paripám? Na, ki érdemli meg, hogy egyáltalán megérintse? – gúnyolódott, miközben közelebb léptetett.

Nem vette észre, hogy a patak partja a kicsapódó víztől milyen sáros. Lova megcsúszott, és majdnem a patakba esett, közvetlenül ott, ahol Harmatcsepp mosott. A ló hátsójával ráesett a deszkára, amin a lány állt. A deszka kettétört, Harmatcsepp meg a vízbe pottyant.

A víz épp ott volt a legmélyebb. A mosónők megijedtek, amint látták a lányt elmerülni. A cifraruhás és kísérete is csak állt. Egy pillanatra mindenki döbbenten nézte a vizet.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Ekkor lassan, mint egy szőke tündér, kiemelkedett a vízből Harmatcsepp.

A kormot és a sarat lemosta arcáról a víz. Ruhája rásimult a testére. Az ifjú és a nagyszájú cifraruhas megbabonázva álltak a parton. Harmatcsepp a cifraruhas elé ért.

– Hát idefigyelj, te ficsúr! Eljöttél egy másik országba, hogy elkísérd a királyfit. Egész úton, bármerre jártál, mindenhol és mindenkire csípős

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

megjegyzéseket tettél. Mikor már ez sem volt elég, a hősködéseddel majdnem bajt okoztál. Egész úton egyszer sem jutott eszedbe, hogy egy másik országban mások szokásait és munkáját tiszteletben kellene tartani? – záporoztak a lány vádló szavai. – De ha neked nem is – fordult a másik díszruhás ifjúhoz –, legalább neked kötelességed lett volna figyelmeztetni a kísérőd, hogy tiszteletlenül viselkedik. Vagy nálatok mindig annak van igaza, aki cifrább ruhában jár?

Az ifjú nem felelt. Nem tudott mit mondani, hiszen a lánynak igaza volt. De ha tudott volna is, nem lett volna rá ideje, mert Harmatcsepp folytatta a leckéztetést:

– Téged mindenki felségnek szólít. Hogy fogod a néped igazságosan vezetni, ha még egy kísérőt sem tudsz megfegyelmezni?

– Nem tudom, ki vagy, szép hölgy – találta meg a hangját az ifjú. – Megértem indulatod. Őszinteséged nemes szívre vall, ráadásul igazad is van. Valóban elnéző voltam a kísérőmmel, nem utasítottam rendre, pedig éreztem, hogy tiszteletlen volt.

– Örülök, hogy igazat adsz nekem – mosolyodott el Harmatcsepp.

– Igen, igazad van – ismételte meg a királyfi. – Én is úgy gondolom, hogy az igazságot mindenkinek tiszteletben kell tartania. De nemcsak azt, hanem mások érzéseit is.

Harmatcsepp bólintott egy nagyot.

– Mielőtt eljöttem a palotából – folytatta az ifjú –, átadtam a királynőnek és a lányának országom ajándékát és jókívánságát. A válaszom még korai lenne, akár a lánykérést, akár a trónt illetően.

– Felkínálták neked a trónt? – csodálkozott Harmatcsepp.

– Még nem. De ha elveszem a lányt, erre is sor kerül.

– Ha ennek az országnak a királya leszel, felség, még kevésbé szabad túrnöd, hogy kísérőd megsértse népét és szokásait.

– Megint csak azt tudom mondani, hogy igazad van – mosolygott a királyfi. – Ahogy hallgattam igazságos és őszinte szavaidat, arra gondoltam, hogy máskor is örömmel venném higgadt, okos tanácsaidat. A palotám kapuja mindig nyitva fog állni előtted – nézett a lány szemébe.

– Köszönöm, felség, a jóindulatodat, de nem fogadhatom el.

– Mi az, hogy nem?! – vakkantott közbe a cifraruhás. – Hogy mered visszautasítani a felséges úr kegyét?!

Az ifjú mérgesen nézett kísérőjére. Egy kézmozdulattal belefojtotta a szót, aztán Harmatcsepp felé fordult. Várta a magyarázatot.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Tudod, királyfi – kezdte Harmatcsepp –, nekem is van birodalmam. Igaz, nem akkora, mint a tiéd, de nekem ez a mindenem. Az én birodalmam védelmezője édesapám, gondos, bölcs és megfontolt édesanyám, szerető bátyám, én pedig szívesen szolgálom házunkat. – Egy pillanatra elgondolkodott, aztán az ifjúra emelte szemét, úgy folytatta: – Valahol az álmaiban minden lány igazi királynő. Ha eljön az idő, és lesz valaki, aki figyelmes hozzá, érzéseit és természetét megbecsüli, kérését meghallgatja és döntését elfogadja, akkor annak a valakinek a szemében is igazi királynő lehet.

A beszélgetést eddig némán figyelő lányok, asszonyok most bólogatni kezdtek. Harmatcsepp azonban még nem fejezte be.

– Te királynőt keresel – mosolygott az ifjúra –, és biztos megtalálod azt, aki szívednek és országodnak kedves. Csak ne feledd: nem csak a rang számít! Fontosabb a kedvesség, a jóság, az igazságérzet. A társad keresd! A királyság nehéz, igazságos, megfontolt döntéseket kíván. Egyedül, igazi társ nélkül minden gyümölcs keserű tud lenni.

A királyfi elgondolkodva hallgatta Harmatcsepp szavait. Cifaruhás embere megint közbe akart szólni, de a herceg nem figyelt rá. A lányt nézte, aki odalépett kosarához, felemelte, és az ifjúhoz ment vele.

– Azért, hogy szép emlékekkel gondold vissza a mi országunkra, szeretnék valamit adni – mondta a lány. – Tudod, nálunk a vendéget mindig egy fél kaláccsal és egy kulacs friss forrásvízzel kínáljuk. A kalácsot ma hajnalban sütöttem, a forrás itt van közelben. Elfogadod? – nézett kérdően a királyfira. Mikor az bólintott, folytatta: – A kalács egyik fele az enyém, a másik fele a tiéd. Ha elfogyasztod, gondold valamire, amit nagyon szeretnél, biztos teljesülni fog.

– Köszönöm – mosolygott a herceg, és elvette a kalácsot meg a kulacsot. – Úgy teszek, ahogy mondtad. Azért is mindent megteszek, hogy ne utoljára beszéljek most veled. Kérlek, áruld el a neved!

– Harmatcseppnek hívnak. De most már mennem kell, otthon várnak rám!

ARMATCSEPP OTTHON ELMESÉLTE, mi történt a pataknál.

– Örülök, hogy nem történt bajod, kislányom – nézett rá az anyja. – Látnod, te nem kerested a bajt, mégis veszélybe kerültél – tette hozzá, miközben szorgalmasan járt a keze.

– Mit segítsék, édesanyám?

– Terítsd meg az asztalt! Én még vacsora előtt befejezem az utolsó vesszőkosaram fonását. Holnap kivisszük a vásárra a kicsiket és a nagyokat is. Ennyi kosárra nincs szükségünk, de pár tallér nagyon kell, hogy mást is tudjunk vásárolni.

Másnap korán reggel Harmatcsepp és az édesanyja kipakolták a piacon a kosarakat, seprűket, mindent, amit tavaszi fűzfaágból fontak. Mellettük egy mézeskalácsos, a másik oldalon pedig egy perces rendezte az áruját. Egyre több érdeklődő jött, Harmatcsepp mosolygósan árulta a portékáját.

Már magasan járt a nap, amikor az érdeklődők között egy sötét ruhás, elegáns asszonyt pillantott meg, aki fején szintén sötét, átlátszó fátylat viselt. Egy másik árus háta mögül nézett hosszan Harmatcsepre. Mikor ezt a lány észrevette, ő is hosszan, érdeklődve nézett rá. Ekkor az asszony lehajtotta a fejét, megfordult, és sietve eltűnt az érdeklődők között.

Egy férfi állt meg a kosarak előtt. Kérdezte, mennyibe kerül egy nagyobb és egy kisebb kosár. A lány mosolygósan válaszolt, és dicsérte, milyen hasznos az ő kosara.

– Veszek egy nagyot és egy kicsit – válaszolt a férfi.

Harmatcsepp elvette a pénzt, és átadta a kosarakat.

A férfi elégedetten távozott.

– Édesanyám – szólt a lány, amikor az anya visszatért a nézelődésből. – Már csak pár kosár maradt. A seprűket mind eladtam.

– Ügyes vagy – dicsérte az anyja. – Menj, te is nézz körül a vásárban. Csak vigyázz, nehogy valami baj történjen az úton!

A vásárban tényleg sok minden volt. Néhányan hangosan kínálták a portékájukat, volt, aki csak rámosolygott az elhaladó, nézelődő emberekre.

Harmatcsepp séta közben odaért egy selyemárushoz. Éppen akkor állt meg az árus előtt a sötét ruhás, elegáns hölgy is. Nézegette a sok színes anyagot, de inkább egy fehér színűt simított meg a tenyerével.

– Nagyon finom ez az anyag – szólt az árushoz.

– Mennyit adhatok belőle? – nézett kérdően rá az eladó.

A hölgy Harmatcsepre nézett. A két szempár összehalmozott. A fátyol alatt is látszott a hölgy barátságos, nyugodt, de érdeklődő tekintete.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Újra megszólalt az eladó:

– Mennyit adhatok belőle? Mekkora hölgynek lesz a ruha?

– Mint ez a fiatal hölgy – mutatott Harmatcseppre a fátyolos. – Hogy tetszik neked ez az anyag? – kérdezte aztán érdeklődve.

– Ez az anyag olyan finom és szép, hogy csak menyasszonyi ruhának illik megcsináltatni – mosolyodott el Harmatcsepp. – Minden anyagot meg kell tisztelni azzal, hogy azt készítünk belőle, amire való. A gyors az ágyneműre, a finom, elegáns selyem ünnepi alkalomra való. Ha ezt választja és hozzá a díszítő kiegészítőket, csipkét, szalagot, gombot, a ruhát még szebbé és elegánssá teszi. Mindez jó ízlésre vall – bólintott fejével elismerően.

A hölgy csak nézte Harmatcseppet. A fátyolon keresztül is látszott, hogy a szája kissé megremeg, és a szeme is homályossá válik.

– Köszönöm a hasznos tanácsokat és a rám szentelt idődet is – mondta, és vásárlás nélkül, szinte sietve tűnt el a tömegben.

Harmatcsepp nem értette, miért mondta a hölgy ezeket a köszönő szavakat. Utánanézett, de már nem látta sehol. Elment a kedve a nézelődéstől, csak a hölgy járt az eszében.

Lassan megfordult, és elindult arrafelé, ahol az édesanyja várta.

– Mehetünk, kislányom, mindent eladtunk – mosolygott rá az anya. – Hazafele még megvesszük, ami otthonra kell – tette hozzá.

Harmatcsepp is örült, hogy mindent el tudtak adni. Gyorsan bevásároltak, aztán hazafelé vették az útjukat. Ahogy az úton mentek, Harmatcsepp egyre többször gondolt a piaci hölgyre, de maga sem tudta, miért, édesanyjának nem szólt róla.

Mikor hazaértek, épp ebédidő volt.

– Kislányom – nézett a lányra az anya. – Ebéd után ne felejts el friss vizet adni a tyúkoknak.

Harmatcsepp úgy is tett. Örömmel nézte a tyúkudvarban a sok szép kiscsibét.

– Úgy látom, szépen tollasodnak – gondolta. – A kotlós nagyon gondos mama. Aggódik a csibékért, ha távolabb kerülnek tőle – mosolyodott el. Aztán körülnézett. Kereste, hol van az ő szép szemű, sarkantyús csibéje.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Szépszemű a kotlóstól távolabb, az idősebb tyúkok között sétálgatott felemelt fejjel, mint egy hivalkodó kiskakas. Ránézett a tyúkra, majd még jobban kihúzta magát, így ment egyik tyúktól a másikig. Mintha mindegyik tyúknak azt mondta volna, hogy „én egy nagy csibe vagyok, csak egyelőre kiscsibe”.

Mikor végigvonult a tyúkudvaron, hirtelen megállt a kerítés szélénél. Erősen nézett kifele, a pont szemben lévő szénaboglyára. Elindult jobbra, majd balra, kereste a lyukat, ahol ki tudna menni.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Harmatcsepp odament, felkapta a Szépszeműt, és kivitte a kerítés másik oldalához. A sarkantyús határozottan ment pár lépést a kerítésen kívül. Lehajtotta a fejét, valamit fel akart venni a földről, de nem sikerült neki. Ekkor a két lábával kaparta a fűvet és a földet. Megint lehajolt, és mikor felemelte a fejét, a csőrében egy arany medál csillogott.

Harmatcsepp felvette a csibét kezébe. Ámultan nézte, mi van a csőrében. Ekkor a kiscsirke a lány tenyerébe ejtette az aranymedált.

– Mit találtál, Szépszemű? – nézegette a lány a fénylő holmit. – Egy gyönyörű nyaklánc-medál. Nagyon ügyes vagy – simogatta meg a csibe fejét. – Gyere, megmutatjuk édesanyámnak.

Ahogy beléptek az ajtón, Harmatcsepp már hívta is az anyját.

– Édesanyám, nézze csak, mit talált az én pici csibém!

Az anya épp az utolsó edényt mosogatta. Behívta lányát a konyhába, aki rögtön mutatta a tenyerét. Az anya arca elhalványult a meglepetéstől.

– A szénakazal közelében találtátok? – kérdezte.

– Igen, a kerítéstől nem messze. Talán édesanyám vesztette el?

Az anya megtörülgette kezét, elvette a medált és az asztalra tette. Aztán bement a szobába, és kihozott egy picike dobozt. Kivett belőle egy nyakláncot, és a medált ráfűzte.

Harmatcsepp egyre jobban csodálkozott. Várta, mit mond a medálról az édesanyja. Nem kellett sokáig várnia.

– Tudod, kislányom, amikor te még meg sem születtél, én voltam a királyné egyik öltöztetőnője. Mindig figyelmes és udvarias voltam vele, ezért nagyon megkedvelt. Ha valami bántotta, csak nekem mondta el, mert tudta, hogy bízhat bennem. Tőle kaptam ezt a nyakláncot, amikor férjhez mentem. Egy ünnepség miatt felvettem, de utána elfelejtettem levenni. Ki kellett mennem szénáért az állatoknak. Amikor egy öl szénát bevittem, éreztem, hogy hiányzik a nyakamból. Hiába kerestem, csak a láncot találtam meg, mert az a fűre esett. A medál nem lett meg.

– Édesanyám szolgált a királynénál?

– Igen – mosolygott lányára az asszony.

– És milyen szolgálni a királynét? – kérdezte érdeklődve Harmatcsepp.

– Tudod, ha gondos vagy valakivel, és az érzi, hogy te mindenben jól szeretnél neki, előbb-utóbb azt akarja ő is neked. Senkinek ne alázkodj meg soha, de minden szolgálatot alázattal tegyél. Hamar kiderül, ha valaki csak érdekből mosolyog rád. Higgyél inkább annak, akinek a szeme, amikor veled beszél, őszintén csillog, szinte ragyog. Ilyen volt a királyné velem, és én is ővele.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Csodálatos érzés lehetett – lelkesedett Harmatcsepp. – De miért jött el tőle?

– Mikor megszülettetek, itthon maradtam veletek. Később pedig a királyi konyhára mentem dolgozni.

– És miért nem ment vissza a királynéhez? Ha annyira szerette, biztosan visszavette volna!

– A királynénál az öltöztetői szolgálat egész napra szól – magyarázta az anyja.
– Ha kell, késő estig, vagy reggeltől másnap hajnalig tart. Egy családom nem teheti meg, hogy ennyi időt távol töltsön a gyermekeitől. A királyné megértett. Búcsúzóul kaptam tőle egy igazi kincset, amilyent senkinek a világon nem adott volna. Arra kért, őrizzem meg neki addig, míg eljön az ideje, hogy újra visszakapja – nézett a lány szemébe. – Mielőtt még megkérdeznéd, hol van ez a kincs, az a válaszom, hogy neked fogom először megmutatni, ha eljön az ideje.

Kis csend lett. Aztán az anya felkelt az asztaltól.

– Gyere, kislányom, várnak ránk a teendőink és az éhes állatok.

A lány tette szokásos dolgát. A tűzre fát hozott, feltette a nagy fazékba az állatok vacsoráját főni. Néha ránézett az édesanyjára. Azon gondolkodott, amit tőle hallott. Közben égett keze alatt a munka. Mintha felhők között szállna, olyan könnyedén, örömmel tette a dolgát, amiért az édesanyja ilyen őszintén megosztotta vele a legféltettebb titkát.

TELT - MÚLT AZ IDŐ. Pár hónap alatt a kiscsibékből fiatal tyúkok lettek.

Harmatcsepp nem felejtette el, amit az anyóka mondott, és várta az első tojásokat. Minden este, mikor már elültek a tyúkok, Szépszeműt egy külön helyre tette, amit ráccsal le tudott zárni.

Egyik reggel azt látta, hogy a csibéje izgatottan le-fel jár a ketrecében, és hangosan kotkodácsol egy szép, friss tojás körül.

– De ügyes vagy, Szépszemű – dicsérte a lány. – Holnap hajnalban sütök belőle kalácsot. Azt viszem magammal, mikor megyek az erdőbe fát gyűjteni.

Este, vacsoránál az édesapja is a másnapi erdei munkáról beszélt.

– Már korán ki kell mennünk az erdőbe, de nem tudunk sokáig maradni, mert hirtelen sok lett a teendő a palotában. Lakodalomról, nagy esküvőről beszélnek – tette hozzá.

– Mást nem hallott, édesapám? – érdeklődött Harmatcsepp.

– Dehogynem – bólintott az apja. – Azt is beszélük, hogy az a királyfi, akinek apja fogva tartja királyunkat, titokban meglátogatta a királynét. Talán mégis van remény, hogy újra jó királyunk és szép országunk legyen? – sóhajtotta.

– Vajon melyik királyfi az a sok közül? – kérdezte az anya.

– Biztosan nem tudom, de azt mondják, olyan cifra ruhás kísézője van.

Ekkor Harmatcseppnek eszébe jutottak a patak partján elhangzott mondatok. „Mindent megteszek, hogy ne utoljára beszéljek most veled” – csengtek fülébe az ifjú szavai. Vajon ez a mondat örökké csak ígéret fog maradni? – gondolta kissé szomorúan.

Arra rezzent fel, hogy az édesapja neki beszél.

– Kislányom, holnap nagyon vigyázz az erdőben! Légy óvatos!

– Ne aggódj – szólalt meg a bátyja is –, csak akkor megyünk a palotába, ha egy család kiér az erdőbe.

ÁSNAP MÁR KORÁN REGGEL kimentek az erdőbe.

Szorgalmasan szedték a fát, ahol a főerdész kijelölte területüket. A vastag fadarabokat a férfiak rakták, Harmatcsepp az ágakat rendezte egy halomba.

– Holnap reggel kivágjuk a fákat, amelyeket megjelöltek nekünk – törülgette meg homlokát az apa. – De most már megyünk – tette hozzá, mert meglátta, hogy egy család érkezett fát gyűjteni.

Miután az apja és a bátyja elmentek, Harmatcsepp tovább dolgozott. A halomba hordott fa egyre magasodott. Mikor a terület szélén egy bokor mellett húzott egy kicsit vastagabb ágat, valami a bokor másik oldalán megmozdult. Egy pöttyös, szőrös kis állatot látott, aki el akart futni, de valami nem engedte tovább. Távolabb, alig láthatóan egy őzmama vékony hangon hívta a gidáját.

A lány közelebb ment a bokorhoz. Észrevette, hogy a gida lábán egy drótból készült hurok van. Már mozgott is, hogy kiszabadítsa, mikor egy durva kiáltás hatolt a fülébe.

– Állj!

Harmatcsepp rémülten fordult meg. Egy sovány, mogorva ember állt a háta mögött.

– Hagyd békén azt az gidát – mordult rá fenyegetően a férfi. – Az az enyém!

– Én úgy tudom – nézett a férfi szemébe Harmatcsepp –, ez az erdő a király és a királyné tulajdona. Ahogy rád nézek, te biztos egyik sem vagy!

– Mi közöd hozzá, hogy ki vagyok?! Ha a királynő nem adja meg, amiért megdolgoztam, elveszem az övét!

– Mit nem kaptál meg a királynőtől? – kérdezte szelíden Harmatcsepp.

– A törvény és szokás szerinti járandóságomat. A búza felét kaptam csak meg, és a pénznek is. Mostanra elfogyott minden. Éhezünk. Apám ágyban fekszik, mert olyan gyenge, a kisfiam sovány és beteges. Muszáj valamit hazavinnem, mert az asszony nem tud miből főzni. Te meg itt állsz és kérdezősködsz, amikor már vihetném a gidát, hogy végre ételhez jusson a családom!

– Nagyon szomorú a történeted – sajnálkozott Harmatcsepp. – De még szomorúbb lesz, ha a gidát elviszed.

A férfi csodálkozva nézett rá. Nem értette, mire gondol a lány. Az folytatta:

– És ha a gidával a kezeden elfognak a katonák? Mi lesz, ha börtönbe kerülsz? Ki fog a beteg édesapádnak és a kisfiadnak ételt adni? Te ülsz a börtönben, a család meg vár rád. Ezt nem teheted meg velük!

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Tudom, hogy nem vihetném el a gidát – vont vállat tehetetlenül a férfi. – De mit csináljak? Ennünk csak kell!

– Ebben igazad van, és tisztellek is a gondosságodért. Egy családfőnek minden körülmények között a család biztonsága legyen az első! De ez nem azt jelenti, ha veled igazságtalan volt a királynő, jogod van hozzányúlni a tulajdonához.

– Akkor mit tegyek? – vont vállat a férfi.

– Valamit muszáj hazavinned, hogy ne éhezzenek tovább – nézett megértően Harmatcsepp. – De az ne a gida legyen! Engedjük el, mert ha jönnek a katonák, bajunk lehet.

Ezzel odament a hurokban vergődő gidához, és szabadon eresztette. Harmatcsepp mosolyogva nézett utána. Aztán a férfihoz fordult.

– Ha elfogadod tőlem, valamivel szeretnék segíteni. A táskámban egy szép nagy kalács van. Ezt most neked adom – vette ki táskájából az ételt. – Vágd négy részre, hogy mindannyiótoknak jusson belőle. Ha reggel megeszitek, még harangszó előtt a kisfiad felkel, és édesapád is erősebb lesz.

– Köszönöm, köszönöm – hálálkodott az ember. – Megmentettél minket! De mi lesz holnap? – nézett a lányra tanácstalanul.

– Menj el a bíróhoz! Mondd el neki, hogy jártál, és kérjed jogos járandóságodat! Meglátod, rendbe fog jönni családod élete. Én most csak ennyit tudok segíteni, de azért holnap hozok még neked egy ilyen kalácsot. Azután a családotról már te gondoskodsz!

Alig fejezte be Harmatcsepp a mondatot, két lovas katona jelent meg: a királynő emberei.

– Mit kerestek itt? – kérdezte hangosan az egyik. – Talán valamit lopni akartok a királynő erdejéből?

– Nagyon vigyázzatok, mert ha egy madártojást is el akartok vinni innen, a tömlöcbe ücsöröghettek egy hosszú ideig! – fenyegetőzött a másik.

– A főerdész jelölte ki nekünk ezt a helyet, hogy innen szedjük a tüzelőnket – felelte Harmatcsepp. – Most épp az ágakat gyűjtjük egy helyre.

– A főerdész? – húzta el száját az első katona. – Akkor rendben! De nehogy fán kívül bármit elvigyetek ebből az erdőből, mert a tömlöc mélyébe kerültök!

Azzal megfordította lovát, és már el is tűnt az erdőben. Társa követte.

Egy darabig nézték, hogy tűnnek el a lovasok, majd Harmatcsepp ránézett a sovány emberre.

– Köszönöm, te lány, hogy nem engedted elvinni a gidát – sóhajtott fel az ember. – Köszönöm a józan tanácsot és az életmentő kalácsot is. Úgy lesz,

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

ahogy mondtad. Elmegyek a bíróhoz. Remélem, megértő lesz, és mihamarabb megkapjuk, ami törvény szerint jár nekünk.

Azzal tarisznyájában a kaláccsal lassan elindult az erdő széle fele.

Harmatcsepp mamája

ARMATCSEPP SEM MARADT SOKÁIG. Hazament, és kezdte az otthoni munkát.

Látta, hogy az édesanyja kiengedte a tyúkokat, de a tojásokat még nem szedte össze. Gyorsan nekilátott.

A Szépszemű helyén megint volt egy tojás.

Nagyon megörült neki. Megjelölte, aztán a többi mellé tette.

Gyorsan telt a nap.

Mire édesanyja hazaért, már Harmatcsepp mindent elvégzett a házban és a ház körül. A vacsora is hamarosan elkészült, de az apa és a fiú még mindig nem ért haza a palotából. Harmatcsepp és az édesanyja épp végeztek az állatok etetésével, amikor a két férfi megérkezett.

– Ennyi a munka a palotában? – nézett kérdően a feleség a férjére.

– Most egész más miatt késtünk – felelte gondterhelten a férj. – Állítólag a királynő a lánya esküvője alkalmából jutalmazni akarja a palota népét, ezért egy láda aranytallért veretett a pénzverdében. Hogy biztonságosan a palotába tudják szállítani, megparancsolta, éjszaka hozzák el a pénzt. De tegnap éjjel az erdő szélénél haramiák támadtak a pénzszállítókra, és elvitték az összes aranytallért.

– Rémes! – szörnyülködött az asszony.

– Bizony, rémes – bólintott a férj. – Persze, a királynő dühöngött egész nap. Végül megparancsolta, hogy minden házat kutassanak át, minden embert kérdezzenek ki a környéken. Holnap kezdik a kutatást.

– Ide is eljönnek? – kérdezte Harmatcsepp.

– Mindenkihez – felelte az apja. – De hozzánk hiába jönnek, mert mi még egy szál szalmát sem hoztunk el soha a kastélyból!

– Szomorú, hogy ilyen megtörténik manapság – tette hozzá nagyot sóhajtva az anyja.

ÁSNAP MÁR KORÁN REGGEL újból az erdőben szedték a fát. A férfiak kivágták a megjelölt fákat, aztán indultak a palotába.

Harmatcsepp éppen a gallyakat szedte össze, amikor megjelent a tegnapi sovány ember. Mellette állt egy sovány, vézna kisfiú és egy idősebb ember is. A férfi Harmatcseppre nézett, és így szólt:

– Köszönjük a tegnapi kalácsot. Tényleg úgy volt, ahogy mondtad – mosolyodott el. – A kisfiam már délelőtt felkelt, és az édesapám is egyre erősebbnek érezte magát, miután megette a kalácsot. Voltam a bírónál is, aki megígérte, már holnap kapunk annyi lisztet, hogy legyen miből kenyeret sütni.

Ekkor a kisfiú előre lépett. Megállt a lány előtt.

– Tudod, te szép lány – kezdte –, amikor édesapám nyújtotta felém a kalácsot, hogy ez a tiéd, kisfiam, én úgy megörültem, mint mikor régen a Manci kecskénknak három gidája született. Eddig mi csak abból a lisztből süthettünk kenyeret, ami a malomban a zsák mellé folyt, és megengedte a molnár, hogy összesöpörjük – nézett csillogó szemmel Harmatcseppre. – Az én édesanyám nagyon ügyes, de ő is azt kérdezi, miből sütöd ezt a finom kalácsot. Ennél nincs finomabb az egész birodalomban!

Harmatcsepp rámosolygott a kisfiúra.

– Tudod, mikor gyúrom a tésztát, akkor beleteszem édesapám gondosságát, édesanyám szorgalmát, jóságát, testvérem szeretetét és az én tisztelettel és alázattal végzett munkámat. Ha bármit csinálsz, gondos munkát csinálj. Te is tedd bele a szorgalmadat! Ha türelemmel és gondossággal csinálod, azt fogják látni, hogy egy hozzáértő ember készítette, és a jutalmad mindig a megbecsülés lesz – simogatta meg a fiú fejét.

– Most azért jöttünk – szólalt meg az ember –, hogy valamit ledolgozzunk abból a tiszteletből, amit irántad érzünk.

– Köszönöm a segítséget – nézett a férfire a lány. – Előtte, hogy jobban érezzétek magatokat, fogadjátok el ezt a két kalácsot.

A két férfi és a fiú ámulatlan néztek Harmatcseppre. Nem értették, hogy miért két kalácsot hozott. Mielőtt megkérdezhették volna, a lány folytatta:

– A nagyobbik kalács a felnőttké, a kisebbik a kisfiadé. Ebbe a kis kalácsba tettem olyan magvakat és gyógynövényeket, amelyek segítik a fiú egészségét és fejlődését. Ha megeszed ezt a kalácsot – fordult a fiú felé –, meglásd, vidámabban és könnyebben teszed, amit tenned kell. Egyre okosabb leszel, és gyorsabban tanulsz meg mindent.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Azzal kivette táskájából a két kalácsot, és a kezükbe adta. A nagy kalácsot megint három részre vágta. A kis kalácsot a fiú úgy fogta, mint amikor nagyon tisztel valamit, és fél, hogy valami baja történik. Óvatosan levágott belőle egy szeletet. Megint érezte azokat a kellemes, csodálatos illatokat. Ezután lassan beleharapott a szelet kalácsba. A szemét becsukta, lassan, óvatosan rágta.

Harmatcsepp meghatottan nézte, milyen boldogságot okozott a szegény embernek és a családjának.

Hamarosan munkához láttak. A kisfiú is segített. Mire a déli harangszó megszólalt, minden ág a helyére került.

Az erdő sűrűjében Harmatcsepp és a kisfiú

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

GYÜTT INDULTAK HAZAFELÉ. Otthon édesanyja Harmatcseppet már várta.

– Kislányom, örülök, hogy végeztél az erdőben. Az összegyűjtött fát majd apád és a bátyád hazahozza. Most – nézett a lányára –, engedd ki a tyúkokat a rétre, hadd kapirgáljanak egy kicsit!

– Igen, édesanyám. Máris indulunk.

– De vigyázz, Harmatcsepp, csak az erdő széléig engedd a tyúkokat, nehogy valamilyen állat elragadjon egyet is! – figyelmeztette az anyja.

Kint a virágos réten nagy örömmel kapirgáltak a csirkék és a tyúkok.

Gyorsan telt a délután. Mikor a nap az ég peremén járt, Harmatcsepp kezdte összeterelni az állatokat. Ahogy közeledett Szépszeműhöz, látta, hogy az hirtelen megáll, erősen, figyelmesen néz az erdő széle felé, aztán határozottan elindul. Mire a lány feleszmélt, már csak pár lépésre volt az erdő szélétől.

Az első fánál Szépszemű megállt, és lehajolt. Ekkor ért oda a lány. Csak azt látta, hogy csibéje csőrében egy csillogó-villogó aranytallér van. Gyorsan felkapta a csibét, s az a tenyerébe tette a fénylő tallért.

– De gyönyörű ez a pénz! – lelkesedett Harmatcsepp. – Gyere, megmutatjuk, mit talált az én kis tyúkocskám.

Lassan terelgetve a tyúkokat elérték a kerítést. Ott már minden állat tudta, hova kell mennie. A nap már bearanyozta az ég alját, mire mindenki a helyén volt.

Harmatcsepp a tallérral besietett a konyhába.

– Édesanyám! Nézze, mit talált az én kis tyúkocskám!

– Mindjárt, kislányom – mondta az anya, aki a vacsorakészítéssel volt elfoglalva. – Tedd csak le, mindjárt megnézem. Te meg szólj apádnak, hogy jöhet, kész a vacsora. Közben zárd be az állatokat, mert a bátyád csak későn jön haza.

ARMATCSEPP A PÉNZT a konyhaszekrény szélére tette, és kiment.

Előbb az apjának szólt, aki az istállóban volt, aztán ment a tyúkudvarba. Friss vizet öntött a tartóba, és csak nézte, milyen szomjasak voltak a tyúkjai. Megvárta, míg minden állat bemegy a helyére, utána gondosan bezárta az ajtókat.

Éppen befele indult, mikor hangos beszédet hallott. Sietett vissza, de már csak azt látta, hogy az édesapját két katona kíséri a kapu felé.

– Nem mi voltunk – hallotta édesanyja kétségbeesett hangját. – Úgy találtuk!

A két katona meg sem hallotta ezeket a szavakat.

– Mi nem tehetünk semmiről, hagyják békén az uramat!

De a katonák csak vitték az apát, mint valami bűnözőt. Kirángatták az útra, s hamarosan eltűntek a palota irányában.

– Mi történt, édesanyám? – kérdezte riadtan Harmatcsepp.

Az anya nem válaszolt. Bement a házba, ráborult az asztalra és zokogni kezdett.

– Miért vitték el édesapámat?

Az anya csak lassan hagyta abba a zokogást. Felemelte a fejét, ránézett Harmatcsepre.

– Nem te vagy a hibás, kislányom. Te nem tehetsz semmiről. Te mindig csak azt teszed, amit kell, és ez így van rendjén – mondta.

– Mibe nem vagyok hibás, édesanyám? – nézett rémülten a lány. – Valami olyat tettem, amit nem kellett volna?

– Sajnos, most nagyon rosszul és nagyon rosszkor történt, ami történt – kezdte a kisírt szemű anya. – Emlékszel, tegnap este apád beszélt arról, hogy a királynő veretett egy láda aranytallért. Szét akarta osztani annak örömére, hogy a lánya férjhez megy.

– Igen, emlékszem – suttogta Harmatcsepp.

– Ezt a láda aranytallért a haramiák elrabolták. És ebből a ládából származott az az aranytallér, amit te ma délután a Szépszeművel találtál.

Aranytallér

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Harmatcsepp rémulten kapta fel a fejét. Már mindent értett.

Édesanyja nem figyelt rá. Tovább magyarázott.

– Meg akartad mutatni nekem, de én azt mondtam, majd később. Erre letetted a konyhaszekrény szélére. Alighogy kimentél, megjelent két katona. Érdeklődtek, tudunk-e valamit a tegnap éjszakai pénzrablásról. Én mondtam nekik, hogy nem. Bejött apád is, ő is azt mondta, hogy nem. Ekkor az egyik katona meglátta a szekrény szélén az aranytallért. Összehasonlította a nála lévő mintával. Egyforma volt. – Újra sírni kezdett. Szepegve folytatta: – Lefogták apádat, és azzal vádolják, hogy ő az egyik haramia!

– De ez nem igaz! – sikoltotta Harmatcsepp.

– Persze, hogy nem igaz, de ez nem érdekli őket. Elrabolták a királynő pénzét, itt volt egy tallér belőle, tehát apád az egyik tettes. Súlyosbítja a helyzetet, hogy azt a pénzt „rabolta el”, amit a királynő a népnek akart szétosztani.

– Most mi lesz?

– Nem tudom. Csak azt, hogy nagyon nagy baj van. A királynő mindent megtesz, hogy megmutassa, ő az igazi uralkodó. Talán a rablás mellett még felségárulással, meg ki tudja, még mivel fogják megvádolni apádat. Hiába fogjuk hangoztatni, hogy az erdő szélén találtuk az aranytallért, nem hisz nekünk senki. Ha kell, a királynő lefizet mindenkit, hogy az ő igazsága győzzön. Nem tudom, mit kellene tennünk, hogy valaki elhiggye a mi igazságunkat – sóhajtott az anya.

– De aki ismeri édesapámat – kezdte a lány –, tudja, hogy sohasem nyúlna más vagyonához. Hűséges volt mindig a királyhoz!

– Igen, ez így van. De ezt tudja a királynő is. Ezért fogja apádat súlyosan megbüntetni, talán még... – akadt el az édesanya hangja.

Harmatcsepp tágra nyílt szemekkel, riadtan nézett édesanyjára.

– Ugye nem azt akarja mondani, hogy akár halálos ítéletet is hozhat a királynő?

Az anya nem felelt. Átölelte lányát, és zokogni kezdett. Hiába vigasztalta éppen hazaérkező fia is, nem tudott megnyugodni.

STE HARMATCSEPP még kiment megnézni, rendben van-e minden a tyúkudvarban.

Kisírt szemmel ránézett a Szépszeműre. A kis tyúk érezte, hogy valami történt a lánnyal, mert érdekesen jobbra-balra hajtotta a fejét és tágra nyitotta azokat a gyönyörű szemeit.

– Igen, Szépszemű, nagy baj történt nálunk – kezdte a lány. – Tudod, az az aranytallér, amit az erdőszélen találtál, a királynő elrabolt kincséből való. Sajnos, csak egyet találtál, nem pedig az összeset. Pedig ha tudnád, hol van a többi, akkor kiszabadíthatnánk ártatlan édesapámat.

Ahogy idáig ért, szeme elkezdett ragyogni.

– Hát persze – gondolta –, ezzel bizonyítani tudnánk, hogy az édesapám ártatlan!

Sugárzó szemmel fordult csibéje felé.

– Szépszemű, meg kell találnunk a többit is! Bebizonyítjuk, te meg én, hogy csalás történt a palotában! – simogatta meg Szépszemű fejét.

Az éjjel keveset aludt. Ha nem az apjára gondolt, állandóan azon járt az esze, hogyan találhatnák meg az elrabolt kincset.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

ÁSNAP REGGEL csak a fiú ment a palotába. Harmatcsepp és édesanyja tették otthoni dolgaikat.

– Délelőtt bemegyek a palotába – szólalt meg hirtelen az anya.

– Miért? – csodálkozott Harmatcsepp.

– Beszélek a börtönparancsnokkal, engedje meg, hogy szürkület után bemehessünk megnézni apádat. Viszünk neki egy kis hazait is.

– Nem lesz baj belőle? Mi lesz, ha minket is elfognak a királynő emberei?

A királynő katonája

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Ha velünk is bajuk lenne, elfogtak volna már tegnap. Különben estére már kevesen vannak a királynő emberei. Kicsit megnyugodnánk, ha legalább pár szót válthatnánk apáddal – tette hozzá.

Harmatcsepp bólintott, aztán folytatta munkáját. Hirtelen eszébe jutott valami. Szeme csillogni kezdett. Gyorsan kiment a tyúkudvarba. Odalépett a Szépszeműhöz, és így szólt:

– Jól figyelj most, kis tyúkom. Ma este az édesanyámmal bemegyünk a kastélyba meglátogatni édesapámat. De nemcsak ételmet viszünk a fedeles kosárban, hanem téged is!

Szépszemű mintha értette volna. Felemelte a fejét, és ragyogó szemekkel nézett Harmatcseppre.

– De csendben kell maradnod, nehogy észrevegyenek – figyelmeztette a lány. Lassan megsimogatta a csibe fejét. – Akkor már majdnem sötét lesz. Szétnézhetsz a palotában, hol rejtegeti a királynő a sok pénzt. Ha megtalálod, óvatosan kijössz a palota elé, ahol várni foglak.

Harmatcsepp számára nehezen telt a nap. Ebédkor megtudta, a börtönparancsnok engedélyezte a látogatást, sőt azt is megengedte, hogy egy kosárban ételmet vigyenek a fogolynak. Édesanyja egész délután pakolgatott. Hol betett valamit a kosárba, hol kivette belőle. Végül elkészült. Harmatcsepp tudta, a szívét is beletette.

Készen álltak az indulásra. Harmatcsepp felkapta a kosarat, aztán az édesanyjához fordult.

– Indulás előtt még gyorsan megnézem, minden rendben van-e a tyúkudvarban – mondta, és már ment is a Szépszeműhöz.

A kis tyúk már várta. Alighogy a lány kivette a kosárból a kendőbe csomagolt ételt, Szépszemű már ugrott is bele. A lány elmosolyodott.

– Talán tényleg tudja ez a csibe, mire kértem meg reggel? – gondolta.

Visszatette az ételt, és már indultak is.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

AMAROSAN A PALOTÁHOZ ÉRTEK. Miközben az édesanyja a strázsamesterrel beszélt, Harmatcsepp kiengedte a Szépszeműt.

A kis tyúk gyorsan eltűnt a sötét udvarban.

Édesapja boldogan fogadta őket. Az engedélyezett idő szinte futott, annyi mondanivalójuk volt egymásnak. Mikor már lassan készülniük kellett, az anya így szólt:

– Harmatcsepp, keresd meg a bátyádat, és induljatok haza! Én még maradok egy picit.

A lány elbúcsúzott apjától, aztán az istálló felindult, ahol a bátyja dolgozott.

– Még nem végeztem – fogadta a fiú. – Lassabban boldogulok egyedül. De te csak indulj el, hamarosan megyek utánad.

Harmatcsepp így egyedül ment át a hatalmas udvaron. Ahogy a főkapu közelébe ért, az egyik helyiségből hangos kotkodácsolást hallott. Földbe gyökerezett a lába.

– Hiszen ez Szépszemű! – gondolta rémülten.

Egy pillanatig nem tudta, mitévő legyen. Aztán felcsillant a szeme. Odalépett az őrhöz.

– Mindjárt jövök vissza, csak a faluvégi dögkúthoz megyek – mondta nagy komolyan.

– Minek? – csodálkozott a férfi.

– A főszakács parancsolta, hogy a beteg, kóborló tyúkokat szedjem össze, és vigyem a kútba – magyarázta Harmatcsepp. – Ha találsz egy ilyen tyúkot, nehogy hozzáérj, mert nagyon súlyos betegségük van!

A férfi szeme tágra nyílt.

– Én is találtam egy ilyen tyúkot – mondta ijedten. – Az asszonynak akartam hazavinni, hogy főzzön belőle finom tyúkhúslevest. Itt van bent – mutatott az ajtóra. – Ha nagyon szépen megkérlek, ugye, elviszed ezt a tyúkot is? Nézd, adok egy ezüstit, csak segíts!

– Nem kell a pénzed, jó ember. Inkább engedj be, hadd tegyem a tyúkot ebbe a fedeles kosárba.

Az őr boldogan nyitotta ki az ajtót. Örült, hogy a lány megszabadítja a gondtól.

A palota kapujától már messze jártak, mikor Harmatcsepp kinyitotta a fedeles kosarat, és kiemelte a Szépszeműt. Csodálkozva látta, hogy a tyúkocska nagyon furcsán tartja az egyik lábát. Mikor közelebbről megnézte, rájött, hogy azért olyan furcsa, mert szorosan összezárta ujjait.

– Mit tartasz a karmaid közt, Szépszemű? – kérdezte kíváncsian.

Szépszemű a lány hangjára kiengedte a lábujjait.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Egy aranytallér pottyant ki belőle. Olyan, mint amelyet az erdő szélén találtak.
– Megtaláltad a kincseskamrát? – kiáltotta boldogan a lány. – Tudod már, hogy hol rejtegeti a királynő azt a kincset, amit ő raboltatott el, hogy ne kelljen elosztania az emberek között?

Szépszemű nem tudott felelni, de mintha értette volna a lány szavait, kis fejével bólogatott.

– Hát mégis van remény! Bebizonyíthatjuk édesapám ártatlanságát! – lelkesedett a lány. – Meglátod, Szépszemű, megmutatjuk mindenkinek, hogyan akarta a királynő becsapni a saját népét és egy ártatlan embert bitófára küldeni!

A királynő palotája

ÁR KÉSŐ ESTE VOLT, amikor édesanyja hazaért.

Harmatcsepp kérdően nézett rá.

– A börtönparancsnok azt mondta – kezdte az anya –, hogy most, a hét végén lesz a királylány eljegyzése. Ekkor ítélik apád felett. Ha bűnösnek találják, végre is hajtják az ítéletet – csuklott el a hangja.

– Talán az eljegyzés alkalmából kegyelmet kap – reménykedett Harmatcsepp.

– Már csak a csoda segíthet – sóhajtott az édesanyja.

Szorosan átölelték egymást. Kis idő múlva megszólalt a lány.

– Tudja, édesanyám, sok minden történt az elmúlt hónapokban. Például sikerült a Szépszeműt meggyógyítani. Igaz, nagyon kellett akarni, hogy az anyóka is segítsen. Aztán megismertem egy igazi királyfit, aki akkor is bölcs és udvarias volt velem, amikor kérdőre vontam, mert nem volt határozott, amikor kellett. A piacon egy titokzatos asszony érdeklődött, hogy mi a véleményem egy szép, fehér anyagról. Mikor a fátyol alól rám nézett, a szeme ragyogott, az arca élénk volt, a száját pedig mosolyra húzta, mintha azt mondta volna, soha ne félj, mert mindig ott leszek melletted. Ma sem értem, miért éreztem így.

– Erről nem is tudtam – szólt közbe az anya. – Miért nem beszéltél róla?

Harmatcsepp meg sem hallotta a közbeszólást. Álmodozva folytatta:

– Más is volt még. Ott volt az a sovány ember az erdőben, aki megfogadta a tanácsom, ezért öröm költözött az otthonába. Mind-mind azért sikerülhetett, mert tudatosan tettünk mindent, hogy a bajnak vége legyen! – Felemelte fejét, és az anyjára nézett. – Most is azt kell tennünk, hogy bebizonyíthassuk az igazunkat!

Az anya elmosolyodott lánya elszántságát látva, de hangja kétkedő volt.

– Hogyan?

– Azzal a segítséggel, ami nekünk van – mosolygott bizakodva Harmatcsepp.

– Meglátja, édesanyám, a hét végén minden kiderül, amit eddig a hatalom eltitkolt előlünk!

HÉT VÉGE HAMAR ELJÖTT. A palotában mindenki készült az eljegyzésre meg az ítélethirdetésre.

A palota előtti téren már állt a bitófa. A környékről sokan összegyűltek, és várakozás közben azt találgatták, vajon milyen gonosztevőt büntet halállal a királynő.

Tíz órakor megszólaltak a harsonák, és a palota kapuja kitárult. A királynő meg a lánya kíséretével bevonult a térre. A tömeg csendben nézte. Nem volt ott taps, sem üdvözlés, de még egyetlen éljenzés sem.

Mikor mindenki elfoglalta helyét az emelvényen, a királynő intésére felállt a főbíró, és hangosan olvasni kezdte az ítéletet. A tömeg figyelmesen hallgatott, de mikor kiderült, ki az elítélt, zúgolódni kezdett. Mikor az is nyilvánvaló lett, hogy egyedül Harmatcsepp édesapját vádolják a pénz elrablásával, hatalmas moraj támadt.

A főbíró nem zavartatta magát. Hangosan olvasott tovább:

– A vádlott tettéért életével fizet!

Ezekre a szavakra az összegyűlt emberek kiabálni kezdtek. Szavaikból az derült ki, hogy nem értenek egyet az ítélettel.

A királynő egy darabig figyelt, aztán felállt. A tömeg elcsendesedett.

– Elégedetlenek vagytok, csak azt nem értem, miért – nézett körbe a királynő. – Azt nem vitathatja senki, hogy ennél az embernél találtuk meg azt az aranytallért, amely az elrabolt ládából származik. Következésképp ő az egyik rabló. Mivel cinkosait nem nevezte meg, ő bűnhődik egyedül!

– Nem, nem! – hallatszott megint.

A királynő egy mozdulattal csendet parancsolt.

– Még mindig nem tetszik az ítélet? – kérdezte gúnyosan. – Pedig ez az ember tulajdonképpen nem engem rabolt meg, hanem titeket! Azt a pénzt rabolta el, amit nektek, a népemnek akartam szétosztani. Minden aranytallért kiosztanék, ha tudnám, hogy hol van. Talán tudja valaki közületek? – nézett a tömegre.

Gúnyos mosolya sejtette, hogy nem vár választ. Legnagyobb meglepetésére megszólalt egy vékony női hang:

– Én tudom!

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

A gonosz királynő

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Jól hallottam? – kapta fel fejét a királynő. – Mintha azt mondta volna valaki, hogy tudja, hol van az a sok aranytallér, amit az útonállók elraboltak.

– Jól hallottad, királynő – mondta a királynő felé közeledve Harmatcsepp. A tömeg szétnyílt előtte. – Én tudom, hol található az a láda aranytallér, amit szét akarsz osztani a palota népének.

– Hisz ez egy gyerek! Holmi gyerek hazugsággal nem rabolom senki idejét – jelentette ki a királynő. – Ha nincs más, akkor végre kell hajtani a kihirdetett ítéletet. Hóhér!

A bitófa mellett ott állt a vörös, kapucnis lebernyeget viselő hóhér.

– Előbb hallgasd meg az ifjú hölgyet – szólalt meg nyugodt hangon.

– Jól hallottam?! – csattant fel a királynő. – Nem akarsz végrehajtani a parancsomat?

– Előbb hallgasd meg az ifjú hölgyet – ismételte meg a hóhér.

– Nem elég neked az én ítéletem? – ugrott fel székeről a királynő.

– Nem!

– Parancsolom!

– Én meg csak a király parancsának engedelmeskedem!

– Mindjárt megtudod, ki parancsol ebben az országban! – toporzékolt a királynő. – Őrség! – kiáltotta. – Fogjátok el, és hozzátok eléem a felségárulót!

Ebben a pillanatban az összes őr elé egy-egy csuklyás férfi lépett. Az őrség nem tudott mozdulni. Mögöttük a tömeg, előttük a csuklyás férfiak.

A királynő nem ezt várta.

– Hát ki parancsol itt? – toppantott mérgesen.

– Én! – mondta a hóhér, azzal hátravetette fejéről a kapucnit.

Az ország törvényes királya állt előttük!

A **MEGLEPETÉS MORAJA** hullámszott végig a tömegben, majd néhány bátortalan éljen is elhangzott.

Közben az örök előtt álló csuklyás férfiak is levették köpenyüket. Alatta a király testőrségének ruháját viselték.

– Letérdelni a király előtt! – szólt a testőrség parancsnoka.

A testőrség parancsnoka

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

A királynő katonái lassan, szótlanul letérdeltek. A téren állók követték példájukat. Egyedül csak a királynő állt kihúzott derékka. A meglepetéstől mozdulni sem tudott.

– Nem is tudtam, hogy hazajöttél, királybátyám – találta meg végül a hangját.
– Már nagyon vártunk. Nem is tudom, miért nem jöttél előbb.

– Azért – mondta a király –, mert te nem akartad értem kifizetni a váltságdíjat. Csak hitegetted mindenkit.

– Én... – próbált magyarázkodni a királynő, de a király leintette.

– Azért akartad minél előbb a lányodat férjhez adni, hogy a vejed segítségével továbbra is hatalmon maradhass. A váltságdíj ürügyén szipolyoztál mindenkit, de csak magadra költöttél. A kincstár tele van pénzzel, azonban kiadni belőle nem akartál. Még a láda aranytallért is sajnáltad mindenkitől, amit szerinted elraboltak az útonállóak.

– Szerintem? – csattant fel a királynő.

– Igen, szerinted. És most lássuk, igazat mondott-e az ifjú hölgy, aki azt állította, hogy tudja, hol van az elrabolt arany.

– Lássuk, lássuk! – kiabálták az emberek.

Harmatcsepp a fedeles kosárral a kezében elindult a király felé. Mélyen meghajolt előtte, majd kinyitotta a kosarat, amelyből Szépszemű ugrott elő. A lány, miközben megsimogatta a fejét, így szólt hozzá:

– Tyúkocskám, mutasd meg, hol vannak azok az aranytallérok, amiket a múltkor találtál. Ugye, sikerülni fog?

Szépszemű kihúzta magát, körülnézett, és a közelben álló kút felé elindult. Harmatcsepp követte. A tyúkocska odaért a kúthoz. Felugrott a kávájára, körülnézett, és beleugrott.

Ezt látva a királynő gúnyosan elnevette magát.

– Fürdeni küldted a tyúkot? – kérdezte. – Vagy talán olyan szomjas, hogy az egész kútra való víz kell neki?

– Én nem hallottam csobbanni a vízben, királynő – felelt bátran Harmatcsepp.

– A kútban pedig víz van – bizonygatta a főbíró.

– Talán nem is kellett a vízbe ugrania, ha a kút belső oldalán egy titkos folyosó van...

A lány szavait a királynő szakította félbe.

– Álmodsz!

–...amely a palotához vezet – fejezte be nyugodtan a mondatot Harmatcsepp.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Ekkor hangos kotkodácsolás hallatszott. Mindenki jobbra-balra nézett, keresték a hang forrását. A palota falán, a királyi címer fölött keskeny szellőző nyílt, onnan hangzott a vidám kotkodácsolás. Hamarosan Szépszemű is kibújt a résen.

A királyi címerben két keresztben fekvő kard volt. Szépszemű az egyik kard markolatára ugrott, mire az lassan elfordult, a címer meg, mint valami nagy kapu, kezdett kinyílni. Az ajtó nyílásából vakító fényesség áradt.

A téren síri csend honolt. Nemhogy szólni, még püsszeni sem mert senki, miközben figyelték, ahogy a nagy címerpajzs teljesen szétnyílik. Mögötte hatalmas terem látszott, tele tömérdek kincssel. Ládákban aranytallér, polcokon aranyból készült, drágakövekkel kirakott tálak, kelyhek, dísztárgyak, ékszerek. Mindenhol kincs és kincs!

Legfeltűnőbb azonban a terem közepén álló hintó volt, amelyben ott volt az elraboltnak hitt láda, tele aranytallérral.

A tömeg ujjongása közben Harmatcsepp a királynőhöz fordult:

– Nos, királynő, hogy került ide ilyen hirtelen ez a sok kincs és az elrabolt pénz?

– Nekem a főkincstárnok mondta, hogy elrabolták a pénzes ládát – jött zavarba a királynő.

– Ez nem igaz! – kiáltott közbe a főkincstárnok. – Te parancsoltad, hogy hozzuk ide a ládát!

– Micsoda? – hangzott többektől.

– Még azt is mondtad, hogy álljunk meg az erdő szélén, és ott minden katona kapjon 100 aranytallért, hogy ne mondja el senkinek az igazságot. Ott eshetett ki egy aranytallér, amit megtaláltak a katonák ennek az embernek a házában – mutatott Harmatcsepp édesapjára a főkincstárnok.

– Itt a bizonyíték, hogy ez az ember ártatlan! – jelentette ki a király. – Engedjék szabadon!

A tömeg lelkes éljenzésbe kezdett. Lelkesedésük legalább annyira szólt az ártatlanul meghurcolt embernek, mint szeretett, igazságos királyuknak.

A királynő kétségbeesetten hallgatott. Mikor a nagy éljenzés elcsitult, gyorsan megszólalt:

– Én is örülök, hogy megvannak az aranytallérok. Ennek öröme elkezdődhetne a királylány és a szomszéd királyfi közötti eljegyzési szertartás. Egyetértesz, királybátyám?

– Igen, húgom! Kezdődjék a királylány és a királyfi közötti eljegyzési szertartás! – mondta határozott, erős hangon a király.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Hogy bátyja beleegyezett az eljegyzésbe, a királynő rögtön nyájas mosolyt erőltetett arcára.

– Köszönöm, királyi felség – hajolt meg bátyja felé –, hogy támogatod a kislányom és a királyfi eljegyzését.

– Tévedsz! – rázta meg a fejét a király. – Én nem azt mondtam, hogy a te lányod és a királyfi között lesz az eljegyzés, hanem azt, hogy a királylány és a királyfi között!

Ő az igazi?

EZEKRE A SZAVAKRA mindenki ámultan nézett a királyra, leginkább a királynő.
– De hát csak egy királylány van: az én lányom! – mondta.
– Nem igaz!
A határozott női hang a palota kapujából hallatszott.

Egy sötét ruhás, fátylas hölgy indult le a lépcsőn.

Lassan, méltóságteljesen lépdelt. A királynő már éppen szólni akart, hogy ki merészeli azt állítani, hogy nem csak az ő lánya az igazi királylány, mikor a sötét ruhás nő levette a fejéről a fátylat. Gyönyörű, hosszú, szőke hajú, elegáns asszony állt előttük.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– A mi királynénk! – hangzott mindenhol a tömegből.

A gonosz királynő szóhoz sem jutott meglepetésében. Csak nézte a gyönyörű asszonyt, aki a lépcső alján megállt, és így szólt:

– Azért, mert te nem tudsz az én kislányomról, még nem jelenti azt, hogy sosem volt – kezdte. – Amikor sok-sok évvel ezelőtt a király hadba indult, én már a kisbabámat vártam. Magányomban sokat beszélgettem legkedvesebb öltöztetőnőmmel, aki szintén gyermeket várt. Aztán híre jött, hogy a király fogságba esett. Ekkor te lefizetted a királyi bírakat, és gyorsan elfoglaltad a trónt.

– Jogom volt hozzá! – vágott közbe a királynő.

– Jogod? Lehet. De ahhoz már biztosan nem volt, hogy engem számúzz.

– Nem számúztelek...

– Hivatalosan talán nem. Csak éppen egy vidéki kastélyba küldtél, és megparancsoltad az őrségnek, hogy ne engedjenek ki.

– És a gyermek? – kérdezte kissé bátortalanul a főbíró.

– Mivel csak kevesen láttak, nem is tudták, hogy kisbabám lesz – folytatta a király felesége. – De nagyon félttem, hogy ha megtudod, a királynak gyermeke született, még valami baja esik. Szerencsére az én kislányom és az öltöztetőnőm kisia egy napon jött a világra. Ezért megkértem hűséges öltöztetőnőmet, viselje gondját a kislányomnak addig, míg a király hazatér, nevelje őt úgy, mintha sajátja lenne.

– Ez csak mese! – csattant fel a királynő. – Semmi sem bizonyítja, hogy gyermeked született!

– Csak a keresztlevél. Annak a falunak a papja állította ki, ahová számúztél – mutatta fel a papírokat. – Egyébként a kislányom hátán ott van a királyi jel, ami bizonyítja, hogy ő az igazi királylány.

– Na és hol van az az igazi királylány? – kérdezte gúnyosan a gonosz királynő.

– Itt van előtted! Ő az a szép, szőke hajú hölgy, aki megtalálta az aranytallérokat – mutatott Harmatcseppre a királyné.

ARMATCSEPP MEGDÖBBENVE állt az emelvény előtt.

Ekkor az édesanyja odament hozzá, és így szólt:

– Emlékszel, kislányom, egyszer azt mondtam neked, hogy kaptam én a királynétől egy olyan nagy kincset, amit majd, ha eljön az idő, vissza kell adnom. Te vagy ez a kincs! – nézett rá könnyes szemmel. – Okos vagy, bölcs vagy, igazságos vagy.

Most itt az ideje, hogy végre elfoglald azt a helyet, amit eddig nem lehetett.

Megfogta lánya kezét, és a királyné felé fordult.

– Királyi felség, engedd meg, hogy visszaadjam neked, akit oly régóta vártál. Íme, a lányod, Harmatcsepp – tette a lány kezét a királyné kezére.

Harmatcsepp csak nézte a sötét ruhás asszonyt, aki úgy megérintette a lelkét már a vásárban is. Most már tudta, miért. Ez az asszony az ő édesanyja!

A királyné közelebb húzta és átölelte a lányt.

– Édes kislányom, végre itt vagy velem – sóhajtott.

Harmatcsepp csak ölelte igazi édesanyját. Boldogság járta át szívét. Azt még föl sem fogta, ha a királyné az anyja, akkor a király az apja, tehát ő egy igazi királylány.

A király mosolyogva nézte feleségét és lányát.

– Hadd öleljelek meg én is – húzta magához Harmatcseppet.

A tömeg meghatottan nézte őket. Sokan könnyet törültek ki a szemükből. Legjobban Harmatcsepp nevelőszülei sírtak.

– Királybátyám! – próbálta megzavarni a jelenetet a királynő.

A király azonban nem törődött vele. A lányához fordult.

– Köszönetet kell mondanom neked, kislányom, vagy ahogy ezentúl mindenki hívni fog, Harmatcsepp királykisasszony.

– Miért? – csodálkozott a lány.

– Először is azért, hogy kiálltál apádért, és bebizonyítottad, hogy a rablás mögött valójában a gonosz királynő állt. Másodszor meg azért, mert neked köszönhetem, hogy most itt vagyok a saját hazámban. Amikor itt járt a szomszéd királyfi, otthon elmesélte, hogy egy szőke, kék szemű lány, akit Harmatcseppnek hívnak, határozottan, de udvariasan elmondta a véleményét. Ezután ment el a vidéki kastélyba, és ott tudta meg, hogy Harmatcsepp az én lányom. Hazatérte után megegyeztünk: békét kötünk, és mind a két országban ő és a felesége veszi át az uralmat.

Ekkor a kíséretével megjelent a királyfi.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

A királyfi

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Megállt Harmatcsepp előtt, meghajolt, és így szólt:

– Köszöntelek újra, Harmatcsepp királykisasszony! Emlékszel, a patak partján azt mondtam, „mindent megteszek, hogy ne utoljára beszéljek most veled” – nézett mélyen a lány szemébe. – Örülök, hogy újra láthatom arcodat és hallhatom őszinte szavaidat. Még most is a fülembe cseng, amit akkor mondtál: „Biztos megtalálod azt, aki szívednek és országodnak kedves. Csak ne feledd: nem csak a rang számít! Fontosabb a kedvesség, a jóság, az igazságérzet. A társad keresd!” Úgy érzem, benned mindezeket megtaláltam. Szívünk együtt dobog, gondolatainkat az igazság vezérli. Szüleink szívesen látnának minket az uralkodói székben. Ezért kérdezem tőled, Harmatcsepp királykisasszony: akarsz-e a feleségem lenni és az országainkat királynéként velem együtt irányítani?

Harmatcsepp csak állt, és nézte a királyfi őszinte, ragyogó szemét.

– Köszönöm megtisztelő kérésed, királyfi. Én is úgy gondolom, hogy országunknak ilyen nemes lelkű, határozott és igazságos királyra van szüksége. Ha édesapám beleegyezik – nézett a hevesen bólogató királyra –, a válaszom igen. Hozzád megyek feleségül!

A tömeg ujjongásban tört ki. Éltették a békét, hogy újra igazságos király ül a trónon, és persze ünnepelték a fiatal párt.

A királyfi közelebb lépett Harmatcsepphez. A meglepődött lány fejét megemelte, és előbb egy puszit adott a lány szájára, majd egy forró csókkal mutatták ki szerelmüket.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

Ahogy elengedték egymást, a lány előtt megjelent a Szépszemű. Leült Harmatcsepp elé, aztán pár pillanat múlva óvatosan felállt. Akkor látták, hogy egy igazi aranytojás csillog a lábuk előtt.

– Nézd – mosolyodott el Harmatcsepp. – Megkaptuk az első nászajándékot!

A kis tyúk, mintha értette volna, kihúzta magát, és elindult a fedeles kosár felé. Mikor odaért, körülnézett, és mint aki jól végezte dolgát, beleugrott a kosárba.

A lány felvette a földről az aranytojást.

Horváth László
HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

– Kívánom nektek, legyetek nagyon boldogok – szólalt meg mellettük az anyja. Aki nevelő volt, de édes, maga is.

– Köszönök mindent mind a két édesanyámnak – szólalt meg meghatottságával küszködve Harmatcsepp. – Királyi édesanyámnak, hogy türelmes és bölcs volt ezekben a nehéz időkben. Nevelő édesanyámnak meg türelmét, jóságát és végtelen szeretetét.

Aztán, már mint királylány és egy boldog királyfi menyasszonya, belenézett a fedeles kosárba, melyet nevelőanyja nyújtott felé.

– Sosem felejtelek el, Szépszemű! – suttogta.

ITT
A
Vége,
FUSS EL
VELE!

Norvát László

1949-ben születtem Sümegen. Édesanyám az 1960-as években írt pár novellát, amelyek a rádióban is elhangzottak. Én is próbálkoztam az írással, fiatal koromban szövegeket írtam egy zenekarnak. Felnőtt koromra azonban sajnos sem időm, sem energiám nem volt az ez irányú alkotáshoz. Most, már a nyugdíjas éveim kezdetén gondoltam újra az írásra. „A királylány kertje”, majd „A házi bölcs” című mesém és meseregényem sikere után a fiataloknak és kevésbé fiataloknak szóló regényt írtam, „Az angyali nagyi” címmel. Most pedig mindenki fogadja szeretettel, olyan szeretettel, ahogyan a szívemből jött a **HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ** történetét.

HORVÁTH LÁSZLÓ

Mesekönyv-sorozata folytatódik:

Veronika

*Ilyen kevés van a magyar
meseirodalomban!*

*Keretes történet Veronikának,
a nagybetűs ÉLET-ről.*

*De ne csak VERONIKA olvassa el,
hanem mindenki, aki még nem
veszítette el a
REMÉNYT!*

Hamarosan!
Kiadónk gondozásában

PegazusTv
Média és Oktató Kft.